

Inhoudsopgave	blz. 1
Colofon en Voorwoord	blz. 2
Nieuwtjes van de dorpsraad	blz. 3 - 4
Afscheid van de dorpsraad	blz. 5 - 6
Onze kleinste Hèmertsen	blz. 7 - 8
Natuur rond Nederhemert	blz. 9 - 10
De wandelgroep	blz. 10
Wandelgroep "Op Stap" flink uitgebreid	blz. 11
Buurtzorg-jong dorpen	blz. 12
Extra fysiotherapeut!	blz. 13
Oud&Nieuw in Nederhemert	blz. 14
Leven met een beperking	blz. 15 - 16
Wateroverlast door tropische buien	blz. 17 - 18
Is uw huis toekomstproof?	blz. 19 - 20
Alinda Vos in Zuid-Afrika	blz. 21 - 23
45 jaar vrouwenvereniging	blz. 24 - 27
Getrouwd!	blz. 28
Op bezoek op de Filipijnen	blz. 29 - 31
Een oud-inwoonster in een zorgcentrum	blz. 32 - 33
Sinterklaascomité	blz. 33
Een helpende hand	blz. 34
Leven en werken in Haïti	blz. 35 - 37
40 jaar getrouwd – Dirk en Bep Brugmans	blz. 38 - 39
50 jaar getrouwd – Wim en Go van Aalst	blz. 40 - 41
50 jaar getrouwd – Henk en Riet van Wijk	blz. 41 - 42
Een jongere met een hobby	blz. 43 - 45
Van pillenpoeper tot tropendokter	blz. 45 - 47
Een Hèmertse van 50	blz. 48
Nieuw bedrijf: Aloë Vera Forever	blz. 49 - 50
Column Betje Wolfers	blz. 51
Hooien	blz. 52 - 53
Herinneringen van een dorpsgenoot	blz. 54 - 55
Herinneringen van ds. Zweistra	blz. 56 - 57
Onderwijs van lang geleden	blz. 58
Een Hèmertse stelt zich voor	blz. 59
Afscheid van 't Eiland	blz. 60 - 62
Op de Vagrant	blz. 63 - 64
Bootcamp 2016	blz. 64
Vanuit de gemeenteraad	blz. 65 - 66
Uitlaatplaats voor honden	blz. 66 - 67
Agenda Oranjevereniging	blz. 68
NL-doet in Nederhemert	blz. 69
Nieuws van het evenemententerrein	blz. 70
Hèmerts dialect	blz. 71
Rouw	blz. 72
Puzzel	blz. 73

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. U kunt zich hiervoor aanmelden bij: willemien.hobo@gmail.com.

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave

- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave

- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave

- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave

- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:
Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.
Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Maart 2016

Voor u ligt weer een nieuwe uitgave van de dorpskrant. We hopen met deze dorpskrant weer een leuke en leeswaardige krant voor u te hebben gemaakt. En staan diverse verhalen in van mensen in het buitenland. Alinda Vos (Zuid-Afrika), Arjan Hovestadt (Haïti), oud-dorpsgenoot Willem Folmer (Congo), Gerrit en Ina Vos (Filipijnen). En dan nog de gebruikelijke rubrieken. U hebt weer veel te lezen!!

We hopen dat de dorpskrant mee mag werken aan het verhogen van de leefbaarheid in het dorp. Om mensen die soms eenzaam zijn d.m.v. de dorpskrant op de hoogte te houden van het reilen en zeilen in het dorp. En het lukt nog steeds om voldoende aanvoer te krijgen en de dorpskrant vol te krijgen. Maar toch bij deze een oproep: heeft u ideeën voor een rubriek in de dorpskrant, weet u iemand die wel in het zonnetje gezet kan worden of iemand die iets bijzonders heeft gedaan of beleefd: Laat het ons weten!! Dan kunnen we als redactie contact opnemen voor één of meerdere artikelen.

Het leven in het dorp gaat door. De winterperiode is voorbij. Het voorjaar komt. We kunnen weer druk aan de gang in onze tuin, in de moestuin, de buitenboel van het huis schilderen enz. De grote schoonmaak komt er weer aan en het huis kan weer een goede beurt krijgen. Wat hebben wij het dan goed met elkaar!! Beseffen we dat wel? In vrijheid leven? Alle voorzieningen in het dorp voorhanden? Wat hebben wij het goed buiten zovele anderen!! Ik denk dan ook aan de vluchtelingen die in grote getalen naar ons land komen. En naar we vernomen hebben zullen er ook in ons dorp een aantal geplaatst worden. En nu een vraag aan u en jou: wij hebben het zo verschrikkelijk goed hier in ons dorp. Zouden we dan met elkaar deze mensen op kunnen vangen? Niet met onze vooroordelen klaar staan, maar voor hén klaar staan en ze helpen? Wie kan peilen hoeveel ellende ze meegemaakt hebben? En wij zoveel ontvangen? Wie er eens over nadenken? Samen zijn we sterk!

W.C. van der Toorn

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad.

Het jaar 2016 begint met een paar veranderingen voor de dorpsraad.

In de vorige dorpskrant hebben we al bericht, dat Debby Wesselo een andere functie krijgt binnen de gemeente Zaltbommel en dat wij Nicole Heerius als nieuwe dorpscoördinator hebben.

In de laatste dagen van 2015 heeft ons bestuurslid Dirk Brugmans ook aangegeven te willen stoppen met zijn werkzaamheden voor de dorpsraad, dit vanwege zijn gezondheid. Zijn vele vrijwilligerswerkzaamheden staan een goede gezondheid in de weg, vandaar dat hij terugtreedt als lid van onze dorpsraad. We zijn blij dat hij wel als redactielid van de dorpskrant aan blijft.

Evelyne van Wijk zal zijn functie als penningmeester van de dorpsraad overnemen en Dirk wil haar nog begeleiden en inwerken. We danken hem voor zijn inzet in de afgelopen 6 jaar en wensen hem het allerbeste voor de toekomst en met zijn gezondheid.

We hebben op de wintermarkt gevraagd of de inwoners van Nederhemert hun dromen voor ons dorp op wilden schrijven.

Hier zijn hele leuke reacties op gekomen. Het volgende aantal inzendingen was voor:

- 6x een evenemententent te gebruiken door alle verenigingen
- 4x een zwembad
- 9x uitbreiding van huidige speeltuin of een tweede speeltuin

- 2x seniorencentrum
- 2x pont varen op zondag
- 4x kinderboerderij
- 1x pinautomaat buiten
- 1x normaal varende speedboten op dode arm Maas
- 1x betere verlichting weg Delwijnen -Kerkwijk
- 1x jeugdhonk
- 1x geen AZC
- 1x intocht Sinterklaas
- 3x dorpsplein
- 3x verplaatsbaar podium
- 1x open Wifi waarmee je kunt appen
- 1x plasticafval container
- 3x honden uitlaatplaats / verbod op uitlaten in Kerkpaadje
- 1x supermarkt openhouden met z'n allen
- 1x verbetering zicht op kasteel Zuid door verwijderen bomen die in de weg staan (op Zuid)
- 1x meer groen en bloemen, zoals narcissen, violen, tulpen
- 1x verkeersremmende maatregelen Kapelstraat
- 1x elk jaar eindejaarsmarkt
- 1x gemeentelijke aanlegsteiger voor recreanten/passanten
- 1x straten schoon bij sneeuw en ijs
- 1x nieuwe witte strepen op de dijk langs Nederhemert
- 1x Ormelings woonerf maken
- 1x bankjes langs de Molenstraat
- 1x saamhorigheid

Het is een hele lijst, maar zoals U kunt zien, zijn er doelen bij, die wij niet kunnen realiseren. De doelen die wel te realiseren zijn, gaan we aanpakken.

We beginnen om voor dit jaar in te dienen de uitbreiding van het speeltuintje met nog 1 of 2 toestellen en wat speeltoestellen voor de leeftijd van 1 tot 3 jaar, aangezien er voor deze kinderen nog niet veel aanwezig is.

Tevens bekijken we of er de mogelijkheid is om een evenemententent te kopen en onderzoeken we of hier bij de verenigingen behoefte aan is. Zo ja, zal gekeken moeten worden naar eventuele opslagmogelijkheid en

een vaste groep, die wil leren deze tent op te zetten.

Voor volgend jaar zouden we graag onderzoeken of er een mogelijkheid is voor een kinderbeerderij, een tweede speeltuin en een dorpsplein. Dit heeft een wat langere tijd nodig, daar we eerst met de gemeente moeten bekijken of hier mogelijkheden toe zijn wat grond betreft en verder of het te realiseren is. Graag horen we van U wat Uw mening is hierin.

Saamhorigheid, supermarkt ophouden, normaal varende speedboten in de dode arm van de Maas zijn dingen, die wij als burgers zelf moeten doen, dus daar kunnen we als dorpsraad en gemeente niets mee.

De pinautomaat buiten zou mooi zijn, maar daarvoor moeten we bij de bank zijn en die voelen hier niets voor.

Witte strepen op de dijk zullen we doorspelen naar de beheerder van de dijk.

Elk jaar eindejaarsmarkt kunnen we als dorpsraad niet organiseren. Het is erg gezellig, maar enorm veel werk. We hebben besloten, dat we om de 1,5 jaar een markt organiseren, dus de volgende zal zijn in het voorjaar of de zomer van 2017.

Het podium is niet nodig, de verenigingen die gebruik willen maken van een verplaatsbaar podium kunnen dit via de gemeente gebruiken. Zij hebben een podium hiervoor.

In deze krant is een brief van de gemeente met de officieel aangewezen hondenuitlaatplaats. Hier kunt U zien, waar ze vrij uitgelaten mogen worden. Buiten deze gebieden moeten de hondeneigenaren zelf de poep opruimen. Een seniorencentrum, zwembad, pont varen op zondag, gemeentelijke passantensteiger, zicht op kasteel etc., zijn ook door ons niet te realiseren.

Mocht U echter nog wensen hebben die we eventueel volgend jaar zouden kunnen realiseren, dan vragen we U deze bij ons kenbaar te maken. We kunnen dan kijken of hier behoefte aan is bij meer mensen en of we het bij de gemeente in kunnen dienen om te realiseren uit het extra leefbaarheidsbudget. Dit is door de raad beschikbaar gesteld, wat erg mooi is en het is aan U om hier zinvol gebruik van te maken.

Er is een verzoek binnen gekomen bij de gemeente voor verkeersremmende

maatregelen. Het plan is om een paar betonblokken of iets dergelijks te plaatsen in de Kapelstraat ter hoogte van het paadje langs de kerk.

Aan het begin van de volgende vergadering zullen mensen aanschuiven van de Oranjevereniging en van de IJscub. Gezamenlijk is de schaatsbaan tijdens de wintermarkt gerealiseerd. We hopen in de toekomst meer samen te kunnen en mogen werken bij evenementen, die de dorpsraad organiseert.

We zullen met elkaar evalueren, hoe het beter of anders kan en wat er goed gegaan is.

Tevens schuiven vertegenwoordigers van de gemeente aan, die willen praten over de oud en nieuwviering.

Oranjevereniging, IJscub en dorpsraad zullen gezamenlijk luisteren naar hun evaluatie van afgelopen oud en nieuw en de vragen voor de toekomst.

Misschien komt er nog een vervolg op, waarbij dan alle verenigingen een uitnodiging krijgen om deel te nemen aan een gesprek om uit te vinden, wat we als gemeenschap kunnen doen om de overlast tegen te gaan en de onkosten binnen de perken te houden of te reduceren tot 0, dat zou helemaal mooi zijn.

Heeft U suggesties, deel ze met ons.

Wij hebben de vraag gehad of we een voorlichtingsavond willen organiseren over een toekomstproef huis (Deze informatie staat ook op onze website).

Er komen dan specialisten die informatie en uitleg geven en eventueel advies over hoe U Uw woning in de toekomst kunt blijven bewonen, welke middelen en aanpassingen er allemaal mogelijk zijn. Wij gaan dit opnemen en U krijgt informatie wanneer deze avond plaats gaat vinden.

In mei zijn volgens schema aftredend en niet herkiesbaar Dirk Brugmans en aftredend en herkiesbaar Willemien Hobo.

U kunt zich opgeven tot 11 april bij de dorpsraad.

De volgende vergadering staat gepland op maandagavond 18 april 2016 om 19.30 uur in dorpshuis de Gaarde. Het inloop spreekuurtje is van 19.00 tot 19.30 uur.

Afscheid van de dorpsraad

Afscheid van de Dorpsraad

Na 6 jaar zitting gehad te hebben in Dorpsraad Nederhemert heb ik bij het begin van 2016 hiervoor bedankt. Mijn gezondheid is hier mede de oorzaak van aangezien ik veel last heb van de luchtwegen en daarvoor ook in het ziekenhuis wordt behandeld. Rustiger aan doen vertelde mij de arts in het ziekenhuis. In de toekomst zal ik voor meer vrijwilligerswerk moeten bedanken hoe graag ik het ook altijd gedaan heb.

Als lid van Dorpsraad Nederhemert heb ik met plezier gewerkt maar de druk werd voor mij steeds groter, meer werk en als je het goed doet hoor je niets van de inwoners maar er hoeft maar iets fout te gaan en ze weten je te vinden. Vele veranderingen in al die jaren in ons dorp heeft de Dorpsraad al door kunnen voeren.

Dat was 5 jaar geleden wel anders, Willemien en ik waren voor die tijd al bezig om iets op te richten in Nederhemert, daarbij werden wij gesteund door Cees Haverhals vanuit de gemeente Zaltbommel. Vele vergaderingen belegd en steeds dachten wij het gaat goed en dan ineens werd door de gemeente alle plannen van tafel geveegd, je zou er moedeloos van worden. Toen zijn er ook verschillende inwoners die mee vergaderde gestopt, zagen het niet meer zitten. Maar Cees Haverhals bleef moed houden en wij hebben wat vergaderd bij Willemien thuis, uren hebben wij daar gezeten. Cees Haverhals nam afscheid bij de gemeente ging van zijn pensioen genieten en dat gunde wij hem ook hij heeft veel werk gedaan om een dorpsraad

in Nederhemert van de grond te krijgen. Hij is toch de grondlegger geweest dat er nu een dorpsraad is in Nederhemert die erg actief is. Want wat gebeurde er, ineens kwam er schot in de zaak ook binnen de gemeenteraad werden de plannen besproken om te komen tot de oprichting van Dorpsraden.

Maar lang veel te lang hebben de raadsleden tegen gewerkt, geen dorpsraden er was geen vertrouwen in. In die tijd leerde wij Debby Wesselo kennen, nu coördinator van enkele Dorpsraden, zei werd door de gemeente ingezet om toch eens te onderzoeken of er mogelijkheden waren. En Debby heeft goed werk geleverd want het College en de gemeenteraad werden (na lange vergaderingen) overtuigd van het belang om te komen tot oprichting van Dorpsraden en nu denk ik zijn er wel 10 dorpsraden in onze gemeente. Maar voor het zover was is er wat afgepraat maar gelukkig draaien de Dorpsraden goed en daar ben ik blij mee, ook dat ik toch nog mijn steentje heb bij kunnen dragen en ik heb de Dorpsraad dan ook met een goed gevoel verlaten. Het is goed geweest en ik wens onze Dorpsraad veel succes toe nu en naar de toekomst toe.

Met enkele bestuursleden van de dorpsraad, die ook zitting hebben in de redactie Dorpskrant, zal ik blijven werken want ik mag ook in de redactie zitten van onze mooie Dorpskrant en dat werk hoop ik te blijven doen. Lekker artikelen schrijven en bij inwoners over de vloer komen, foto's maken enz. daar gaat veel tijd in zitten maar ik doe mijn werk aangaande de Dorpskrant met plezier. Deze keer is het mijn beurt om me voor te stellen aan de lezers van onze Dorpskrant. Ik ben Dirk Brugmans, 65 jaar oud, wonende aan de Maasdijk in Nederhemert. Inmiddels ben ik 40 jaar getrouwd (zie elders in dit blad) met Bep en wij zijn samen echte Hemertsen. Wij hebben 4 kinderen en 3 kleinkinderen (laatste in januari dit jaar geboren)

Zelf kwam ik 20 jaar geleden in de WAO terecht door de ziekte van reuma die best ons leven op de kop gezet heeft. vooral in de begin jaren toen het zich openbaarde heb ik, maar ook mijn gezin, het moeilijk gehad.

Gelukkig gaat het nu beter als kom je nooit meer van de ziekte af. Ik heb veel steun gekregen van mijn vrouw die 20 jaar geleden is gaan werken bij DHL, pakjes weg brengen voornamelijk in en rond Werkendam. Wij hebben toen de rollen omgedraaid, ik in het huishouden (wat ik kan doe ik maar kan ook niet alles) en mijn vrouw ging werken. En dat is nog steeds zo daarom heb ik ook tijd om aan de Dorpskrant te werken. Maar ik heb nog meer andere vrijwilligerstaken wat ik met plezier doe en

't Hemertsvisserskoor staat bij mij hoog in het vaandel ook al is daar veel werk te doen. Maar gelukkig hoef ik het daar ook niet alleen te doen net als bij onze redactie van de Dorpskrant. Tijdens een redactievergadering worden de taken verdeeld en altijd komt er wel wat extra bij in de loop van de tijd tot de Dorpskrant weer uit komt.

Maar het is fijn werken samen met Wim,

Willemien, Gerda, Jenny en Rene.

Maar als de krant klaar is dan ben ik nog niet klaar want ik mag de verspreiding coördineren. Jack en Thea van Hemert brengen de dorpskrant weg in Nederhemert Noord en Zuid en Bern. Ik mag bij abonnees in de buurt de krant brengen en zorg er voor dat andere abonnees ver buiten Nederhemert ook hun krant krijgen via de post.

En dat is een flinke stapel elke keer weer, oud inwoners van Nederhemert willen toch weten wat er in hun oude woonplaats gebeurt.

Aan het einde van elk jaar is het een drukte van belang in huize Brugmans want dan moeten alle abonnees en alle adverteerders een nota krijgen weer voor het komend jaar. Ik ben altijd weer blij dat dan alles weer weg is en dat wij het jaar goed af kunnen sluiten.

Ik hoop mijn werk als redactielid nog jaren te doen, hopende in redelijke gezondheid. Zo wil ik mijn steentje bijdrage om nieuws te krijgen voor de dorpskrant en dat nieuws is er maar je moet het horen en af en toe zien.

Dirk Brugmans

Onze kleinste Hèmertsen

Onze kleinste Hèmertsen

Natuur rond Nederhemert

Boeiend verhaal over natuur rondom Nederhemert.

Op dinsdagmiddag 1 maart hebben flink wat inwoners van Nederhemert in ons dorpshuis genoten van een lezing van de Natuurwacht over de flora en fauna van de Bommelerwaard. De middag was georganiseerd door de Senioren. Ton van Balken, vrijwilliger bij Natuurwacht en bij ons ook bekend als (voormalig) wethouder van de gemeente Zaltbommel, liet aan de hand van schitterende foto's zien hoe mooi de natuur rondom Nederhemert is. Centraal in de lezing stond het pas verschenen boek van de Natuurwacht over de flora en fauna van de Bommelerwaard:

“Bommelerwaard Natuurlijk”. In dit boek komen maar liefst 50 natuurgebieden aan de orde. Niet alleen de historie van een gebied, zoals bijvoorbeeld het Sterrebosch, wordt beschreven, maar ook alle vogels, vlinders, planten, libellen, zoogdieren, die voorkomen. Zo staan bij het Sterrebosch de boomkruiper en de Grote lijster centraal; bij de vlinders het Oranjetipje en bij de planten de Kleine ooievaarsbek en de Gele dovenetel. In de Arkenswaard zijn het de staartmees en

de tuinfluiter en wordt als vlinder de Atalanta beschreven. Andere natuurgebieden rondom Nederhemert, die tijdens de lezing aan de orde kwamen zijn: Drielse wetting, Doornwaard van Bern, Het Eiland Nederhemert-Zuid, de Neswaarden van Aalst, Lieskampen, Rampert, Kleiputten van Zuilichem. Indrukwekkend waren de prachtige foto's van vlinders en

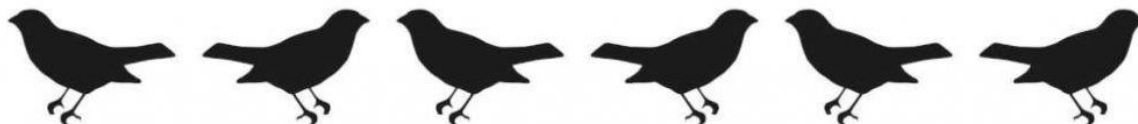
libellen. Vrijwilligers van de Natuurwacht hebben maar liefst 5 jaar aan het boek gewerkt. In die periode zijn alle natuurgebieden veelvuldig bezocht en zijn alle vogels, vlinders, zoogdieren, planten nauwkeurig geïnterviewd. Het resultaat mag er zijn: een prachtig dik fotoboek van ruim 300 pagina's met ruim 1000 kleurenfoto's. Duidelijk is geworden dat de Bommelerwaard rijk is aan vele soorten libellen; ruim 30 soorten, waaronder zeldzame soorten als de vuurlibel, de vroege glazenmaker en de smaragdlibel. Van de ruim 25 vlindersoorten zijn velen in de omgeving van Nederhemert te vinden. In het boek zijn tabellen opgenomen, waarin precies te vinden is welke vlinder, libel of vogel in welk gebied voorkomt.

De senioren hebben geboeid gekeken en geluisterd naar de interessante verhalen over de vele natuurgebieden. Helaas was de middag te kort om alle gebieden aan de orde te laten komen. Maar op verzoek van de senioren komt de natuurwacht nog een keer terug om ook over de gebieden in de westelijke Bommelerwaard (Alem, Ammerzoden, Well, Rossum, Hurwenen, Hedel) te vertellen.

Een aantal aanwezigen kochten het boek na afloop en kunnen thuis nog eens nagenieten.

Voor wie geïnteresseerd is. Het boek (27,50 euro) is verkrijgbaar in de boekhandel in Hedel, Maasdiel en Zaltbommel en kan ook besteld worden via de www.natuurwachtbommelerwaard.nl

De wandelgroep

WANDELGROEP

Voor de wandelaars die een uur meewandelen met de bestaande wandelgroep op donderdag te lang vinden is er goed nieuws!

Op 2 Februari 2016 is er een nieuwe wandelgroep van start gegaan in Nederhemert, de wandeling duurt ongeveer een half uur

Vertrekpunt: Gezondheidscentrum Nederhemert

Vertrektijd: Iedere dinsdag om 13.00 uur

Deelname is gratis, u hoeft zich niet van te voren op te geven.

Voor vragen neemt u contact op met de huisartsenpraktijk van den Dool

Dorpskrant Nederhemert

Wandelgroep “Op Stap” flink uitgebreid.

Bijna elke donderdagmiddag gaan ze van start vanaf het Gezondheidscentrum in de Boterbloemstraat richting Aalst of Delwijnen of door Nederhemert, alleen als het regent wordt het wandelen afgelast. Maar het is erg gezellig op donderdagmiddag om 13.30 uur wanneer wij bij elkaar komen bij het Gezondheidscentrum. De voorste twee en de achterste twee wandelaars van de groep krijgen veiligheidshesjes aan. De route wordt bekend gemaakt en wij gaan van start, met 12 personen!!

Je hoort het goed want de wandelgroep is flink uitgebreid maar er kunnen nog meer personen bij hoor, kom gerust een keer mee “proef” lopen en ik weet zeker dat je de volgende keer weer mee gaat, want het is erg gezellig binnen de groep. Wij wandelen ongeveer 5 kilometer de ene keer door het Sterrebos, de andere keer over de Zietfordseweg, Nieuwstraat, of Riemerstaat richting Delwijnen. Wij hebben verschillende looproutes. Als wij terug komen gaan wij boven in vergaderruimte/keuken gezellig koffie, thee of een glaasje water drinken. We praten dan even bij over de dagelijkse dingen, maar natuurlijk ook over de wandelroute van die middag. Kost niet veel, koffie of thee 50 euro cent en water gratis, als je mee wandelt en je wilt geen koffie of thee geen probleem, alleen even gezellig bij praten is ook prima.

Dirk Brugmans en Liesbeth Zandvliet zijn met de wandelgroep gestart op advies van Connie van den Dool en na een gesprek met de fysiotherapie in het Gezondheidscentrum. Wij hebben zelfs een naam voor de wandelgroep, binnen onze wandelaars hebben wij de vraag gesteld, weten jullie een naam voor de wandelgroep? Er werden verschillende namen genoemd maar Gijs van de Werken kwam met een naam en die werd gekozen tot naam van de wandelgroep, “Op Stap”. En dat is nu precies wat wij willen, elke donderdagmiddag op stap en dan niet slenteren maar het normaal tempo erin. De leiding houdt goed in de gaten of iedereen mee kan en anders houdt de groep wat in. Meestal lopen wij iets meer dan een uur, wat staat voor 5 kilometer wandelen. Iedereen is welkom om mee te wandelen wij wachten tot 13.30 uur daarna vertrekt de wandelgroep.

Voor meer informatie

Dirk Brugmans 06-22838436

Liesbeth van Zandvliet 0418-552737

Buurtzorg-jong dorpen

BUURTZORG JONG

Zaltbommel Dorpen

HEEFT U VRAGEN OVER DE OPVOEDING OF MAAKT U ZICH ZORGEN OVER DE ONTWIKKELING VAN UW KIND? ZIJN ER OMSTANDIGHEDEN DIE HET EXTRA MOEILIJK MAKEN IN UW GEZIN?

IN ONS TEAM VAN BUURTZORG JONG WERKEN PROFESSIONALS DIE U OP EEN BREED TERREIN KUNNEN HELPEN.

In gemeente Zaltbommel is sinds oktober 2013 een team van Buurtzorg Jong actief. Buurtzorg Jong is er voor gezinnen met kinderen in de leeftijd van 0 tot 23 jaar. Sinds 1 januari 2015 verzorgt Buurtzorg Jong ook het schoolmaatschappelijk werk in gemeente Zaltbommel.

WAT DOEN WE?

We adviseren en ondersteunen bij vragen over de opvoeding en ontwikkeling van uw kind, thuis en op school. Ook helpen we bij andere zaken die invloed hebben op het gezinsleven zoals administratie en financiën, omgaan met instanties, het aanbrengen van een dagstructuur en sociaal emotionele problemen van de ouder. Buurtzorg Jong zoekt altijd naar de eigen mogelijkheden van het gezin en haar omgeving. Indien nodig kunnen we een indicatie opstellen voor hulp vanuit een andere organisatie, eventueel via pgb.

EÉN VASTE BEGELEIDER

Een gezin krijgt één vaste begeleider die zich verdiept in datgene wat voor het gezin belangrijk is; hierbij houdt het gezin de regie.

In overleg maken we een plan en zoeken we naar oplossingen die het best passen binnen de mogelijkheden van het gezin. Wij gaan uit van de eigen kracht en zoeken naar de mogelijkheden om het netwerk van het gezin te versterken, zodat het weer zelfstandig verder kan.

AANMELDEN

Buurtzorg Jong Zaltbommel team dorpen is er voor de dorpen in de gemeente Zaltbommel (Aalst, Bern, Brakel, Bruchem, Delwijnen, Gameren, Kerkwijk, Nederhemert noord/zuid, Nieuwaal, Poederoijen en Zuilichem.)

Bij een aanmelding maken we een afspraak voor een huisbezoek. We kunnen ook op kantoor of op een andere locatie afspreken.

Iedereen kan Buurtzorg Jong inschakelen, maar natuurlijk alleen met toestemming van de ouders van de minderjarige. Aan de hulp zijn geen kosten verbonden.

Ons team

In ons team werken mensen met verschillende opleidingen en werkervaring, waardoor we bij veel verschillende vragen hulp kunnen bieden. We hebben onder andere orthopedagogen, maatschappelijk werkers, jeugdverpleegkundigen en opvoedondersteuners in huis. Binnen ons team is ook rekening gehouden met de verschillende culturele achtergronden en religies binnen gemeente Zaltbommel.

Op werkdagen zijn wij bereikbaar via **06 - 2074 4148**

Mailen mag naar: zaltbommeldorpen@bzjong.nl

Ook kunt u kijken op de website
www.buurtzorgjong.nl

Extra fysiotherapeut!

Sinds de zomer ben ik een nieuwe uitdaging aangegaan. Met plezier ben ik begonnen als psychosomatisch fysiotherapeut bij Fysiocompany Nederhemert. Dat maakt dat ik mij graag wil voorstellen binnen Nederhemert.

Mijn naam is Tim van der Stam, ik ben woonachtig te 's-Hertogenbosch. Samen met mijn vrouw en hond wonen wij in de wijk Maaspoort. Na mijn opleiding fysiotherapie in Vlissingen ben ik gestart in een particuliere praktijk. Na omzwervingen via het verpleeghuis te Roosendaal, dienstplichtig fysiotherapeut te Bergen op Zoom/Ossendrecht, revalidatiecentrum en ziekenhuis te 's-Hertogenbosch, een particuliere praktijk te Veldhoven, keer ik terug binnen de kleinere fysiotherapie setting van Fysiocompany Nederhemert. Mijn werk ik Nederhemert zal ik combineren met het docentschap aan de opleiding fysiotherapie te Eindhoven. Hier werk ik al ruim 17 jaar met veel plezier.

In Nederhemert wil ik me met name richten op mensen die passen binnen mijn werk als psychosomatisch fysiotherapeut. De psychosomatisch fysiotherapeut richt zich onder andere op de effecten van stress op de gezondheid van de patiënt. Ook kijk ik naar de gevolgen van een ziekte of chronische aandoening op de kwaliteit van leven. Ik kan als psychosomatisch fysiotherapeut een essentiële bijdrage leveren aan het weer verkrijgen van een kwalitatief prettig leven.

Het team van fysiotherapeuten in Nederhemert hebben verschillende specialisaties. Iedere patiënt krijgt daardoor de aandacht die "de klacht verdient". Samen wordt regelmatig

bekeken door welke fysiotherapeut iemand het beste behandeld kan worden. Door de setting is het makkelijk met elkaar te overleggen. Dat is niet alleen binnen de fysiotherapiepraktijk, maar ook met de overige disciplines van het gezondheidscentrum. Deze grote meerwaarde is ook een van mijn motivaties geweest om in Nederhemert te willen werken. De betrokkenheid binnen de gemeenschap heeft mij ondersteund in mijn beslissing te gaan werken bij Fysiocompany Nederhemert.

Mocht u gebruik willen maken van een fysiotherapeut van het team Fysiocompany Nederhemert? Een van de secretaresses van de Fysiocompany maakt een graag een afspraak met u, op een voor u geschikt moment van de week (073 623 2222).

Oud&Nieuw in Nederhemert

Oud & Nieuw

Dit jaar is de jaarwisseling relatief rustig verlopen, iets waar de Dorpsraad erg tevreden mee is. De nieuwjaarsnacht behoort een feest te zijn voor jong en oud en dat is iets wat we allemaal zelf in de hand hebben. Met wat respect en fatsoen naar elkaar toe zijn we al een aardig eindje op de goede weg. Een vuurtje stoken is iets wat al decennia lang gebeurt in bijna ieder dorp in de gemeente, maar de plaats waar het gebeurt en de manier waarop zijn belangrijke factoren. Vernielingen aan andermans eigendommen of van de gemeente is gewoon iets wat absoluut niet bij draagt aan een leuke jaarwisseling. Dat soort dingen zorgen voor een wrange nasmaak bij de bewoners in ons dorp en wekt frustraties op. Straatwerk dat wordt beschadigd door branden komen uit een potje van de gemeente, wat ook nuttiger besteed zou kunnen worden. Hetzelfde geldt voor het opblazen van borden en putten. Ook werd er helaas een bouwbedrijf getroffen door brandstichting in een container voor de opslag. Totaal onnodig en bovendien ook gevaarlijk doordat niemand weet wat erin ligt.

De Dorpsraad heeft de afgelopen jaren geprobeerd een mooi evenement neer te zetten voor nieuwjaarsnacht, maar helaas kreeg dit niet het gewenste resultaat. Ook is het woord "Vreugdevuur" over de vergadertafel gekomen, maar dit bleek voor ons een

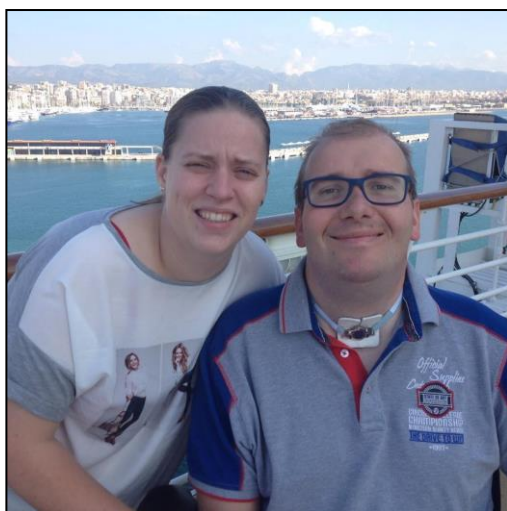
onhaalbare kaart omdat er zoveel randvoorwaarden aan vast zitten. Maar ook zonder iets te organiseren bleek dat wij als bewoners een mooie jaarwisseling neer kunnen zetten. Hopelijk worden volgend jaar de "bommen" snel uit de illegale handel gehaald en zijn er geen vernielingen meer aan andermans spullen. De bewoners rondom het speeltuintje, maar natuurlijk ook elders, zouden het erg waarderen als het vuurwerk op de afgesproken tijdstippen wordt afgestoken. De meeste buurtbewoners zijn al op leeftijd en het vuurwerk wordt steeds harder en extremer. Als dit tussen 18.00 en 2.00 uur gebeurt zijn ze hier op ingesteld en is het prettig dat je weet dat je na 2.00 uur rustig kunt gaan slapen. Ook geven we een dikke pluim voor de bewoners die de rotzooi in en rondom het speeltuintje hebben opgeruimd. Geen verkeerd idee om hier een jaarlijkse traditie van te maken, maar dan met meerdere mensen. Iets wat de initiatiefnemer ook hoopt te bereiken gaf hij te kennen tijdens een gesprek met een lid van de dorpsraad toen wij beide huishoudens even gingen bedanken voor hun inzet. Vele handen maken licht werk.

Leven met een beperking

Hoe gaat het in je leven als je een beperking hebt.

Dit is natuurlijk een vraag, die op meerdere manieren geïnterpreteerd kan worden. Heb je de beperking vanaf je geboorte of is het je op een later tijdstip in je leven overkomen? Hoe verwerk je dit, niet alleen mentaal, maar ook met alle regels in deze samenleving. Er zijn allerlei voorzieningen en instanties om het leven zo vlot mogelijk te kunnen laten verlopen, maar werkt dit ook in de praktijk?

Om wat antwoorden te krijgen op deze vragen ben ik op bezoek geweest bij Jan van Ooijen. Jan was bezig met een opleiding tot operatie assistent in Tiel, toen hij in augustus 2000, door een ongeval verlamd raakte, zoals de meeste mensen in ons dorp wel weten.

Jan heeft lange tijd in Utrecht in het UMC gelegen en daar revalidatie gehad. Aansluitend is hij verhuisd naar revalidatiekliniek de Hoogstraat in Utrecht, hier heeft hij ook Sanne leren kennen.

Intussen is er thuis alles in gang gezet om Jan weer thuis te kunnen laten wonen.

Dit ging niet vanzelf. Je hebt met de gemeente te maken, die in overleg met het behandelend team uit de Hoogstraat moet bepalen, wat er binnen de regels haalbaar en nodig is qua aanpassingen aan de woning. Ook heb je te maken met een instantie die de verzorging en verpleging organiseert. Jan heeft gekozen voor de STMR, die al vanaf het moment dat hij voor Dorpskrant Nederhemert

het eerst weer thuiskwam de zorg naar alle tevredenheid regelt.

De familie kreeg les in een stukje van de verzorging, met name rondom de beademing, zodat Jan na een verbouwing en aanpassing van het huis weer in Nederhemert kon gaan wonen.

Er waren vooral eerst de praktische dingen waar de familie tegen aan liep om het een en ander voor elkaar te krijgen.

Intussen was het voor Jan natuurlijk ook moeilijk om te leren omgaan met zijn beperkingen. Je moet leren omgaan met het feit, dat je niets meer zelf kunt en overal hulp bij nodig hebt, en dat is niet altijd even makkelijk.

Volgens Jan zijn eigen woorden moet je mentaal wel heel sterk zijn en een goed sociaal vangnet hebben, want dan is het toch mogelijk om nog een groot aantal dingen te doen.

Aangezien Jan mentaal sterk is, bleven zijn vrienden komen, ze sleepten hem mee naar de kroeg, de bioscoop of uit eten.

Door zelf positief en ondernemend te blijven is het Jan (en Sanne) ook gelukt om dit sociale vangnet om hen heen te houden.

Nu is het zo, dat het natuurlijk voor ieder individu anders is.

Volgens Jan is het ook een voordeel om in een hechte gemeenschap als Nederhemert te wonen, iedereen kent je, is behulpzaam en alles is hier voorhanden. Het zijn echter ook wel nadelen, er wordt wel eens gekletst, maar dat is ook een onderdeel van zo'n kleine gemeenschap.

Jan gaat zo af en toe zelf boodschappen doen. Bij v.d. Vliet kan hij zo naar binnen en wordt hij geholpen. Dat hij niet naar binnen kan bij 't Kloske of de slager is geen probleem, zij komen naar buiten en helpen hem. Dit zijn de mooie dingen van het leven in een dorp.

Voor het vervoer was hij eerst afhankelijk van een taxi. Na verloop van tijd hebben zijn ouders een rolstoelauto gekocht en zo kunnen

Jan en Sanne met of zonder vrienden zelf op pad.

Jan heeft een computer, die hij kan bedienen en is bezig om in deelcertificaten een studie rechten te volgen. Dit komt hem vandaag de dag aardig van pas, want waar hij op dit moment vooral mee te maken heeft zijn de bezuinigingen in de zorg. Onder andere op de huishoudelijke hulp die hulpbehoevenden en ouderen vanuit de gemeente, de WMO, kunnen krijgen, wordt hard bezuinigd.

Jan en Sanne redden zich prima, maar het schoonhouden van hun huis is voor beiden een probleem.

In het verleden was dit goed geregeld, maar door veranderingen gaat er echter het een en ander mis.

De gemeente heeft contracten afgesloten met een paar zorgaanbieders. De gemeente bepaalt of iemand aanspraak kan maken op huishoudelijke hulp. Vervolgens kun je dan kiezen voor een van de gecontracteerde zorgaanbieders.

Vanuit de zorgaanbieder moet er vervolgens een persoonlijk ondersteuningsplan opgesteld worden. Het persoonlijk ondersteuningsplan is een takenlijst van de werkzaamheden, welke ze niet zelf uit kunnen voeren. Deze takenlijst geeft weer, welke zorg zij nodig hebben om in een gezonde, schone thuissituatie te kunnen leven.

Hier worden uren aan gekoppeld, dus de werkzaamheden die benoemd zijn, daar wordt een tijd aan gehangen en die tijd krijg je aan hulp.

De praktijk leert echter, dat de lijst is opgesteld, maar de tijd te krap bemeten wordt. In de praktijk zijn de uren dus niet toereikend.

Nu zegt de zorgaanbieder dat de klant vouchers kan kopen voor extra hulp, echter het klopt niet volgens Jan, dat je dit zelf in moet kopen. Het is niet de bedoeling om vouchers in te zetten voor taken die op de takenlijst staan. De bedoeling van de vouchers is, dat je die in kan kopen om taken die juist niet op de takenlijst staan te laten doen. Hierbij moet je denken aan buitenom de ramen zemen of kamers waar geen gebruik van gemaakt wordt schoon te houden.

Jan heeft zich hier in vastgebeten en al een klacht ingediend bij de gemeente. Die kunnen hier echter niets mee, want in hun contract met de zorginstantie staat, dat zij zich hier verder niet mee mogen bemoeien.

Dus Jan heeft contact gehad met de instantie die de zorg verleent, maar die geven weer aan, dat er dan vouchers bijgekocht moeten worden. Dit is echter een kromme redenatie. Naar aanleiding van de inspanningen van Jan heeft de gemeente een onafhankelijk bureau ingeschakeld, die bij Jan en Sanne thuis zijn geweest en alles in kaart hebben gebracht. Aan de hand hiervan is een rapport opgemaakt voor de gemeente.

Er is nog geen oplossing voor dit probleem, maar Jan hoopt, dat ze op de goede weg zijn. Dit hele verhaal heeft niets te maken met de huishoudelijke hulp zelf, daar zijn Jan en Sanne erg tevreden over.

Ook de verzorging, die STMR verleent verdient een pluim, dit is gewoon goed geregeld. Dit is één van de dingen waar ze in het dagelijkse leven tegen aan lopen op dit moment.

Een praktische zaak, die ook een beetje vervelend is, is het feit, dat als je bijvoorbeeld een nieuwe rolstoel moet hebben, dit van het begin (de aanvraag) tot de uitlevering ongeveer een jaar duurt. Het moet over een aantal schijven en dat werkt erg vertragend. Dit zou ook anders en beter moeten kunnen.

Jan en Sanne hebben ondanks hun beperkingen een heel gelukkig gezellig leven. Dit onder ander omdat ze erg sociaal zijn ingesteld en heel betrokken zijn voor hun omgeving.

Hun neefjes en nichtjes, de buurkinderen en kinderen van vrienden vinden het geweldig om bij hun te zijn. We zien regelmatig glunderende gezichtjes als Sanne kinderen uit school gaat halen.

Onder andere hierdoor blijft hun sociale vangnet in tact, ze blijven betrokken bij de samenleving en genieten van elkaar, hun familie en vrienden en niet te vergeten de reisjes die ze zo nu en dan maken.

Wateroverlast door tropische buien

Wateroverlast in Nederhemert door tropische buien.

Er waren vragen gekomen over het wegpompen van het water bij extreme regen- en of hagelbuien.

Veel mensen kamp(t)en met wateroverlast, omdat dit bij die extreme buien niet weg kan. Dit heeft onder andere gevolgen voor de woningen, die lager liggen dan de omgeving. De vraag van deze mensen was onder andere of de pompen wel voldoende capaciteit hebben om deze problemen het hoofd te kunnen bieden. Vooral, omdat dit soort buien met meer regelmaat voor komen.

Onderstaand het antwoord van de heer Erik Gossink van de gemeente Zaltbommel.

Het gemaal aan de Nijverheidsstraat, of eigenlijk al onze gemalen, werken 99,99% van de tijd zonder storingen. De gemalen worden 24/7 gemonitord en gecontroleerd. Bijna alle gemalen zijn voorzien van 2 pompen. Als een pomp storing heeft dan neemt de ander het over. Bij stroomuitval of een andere storing krijgen we direct alarm. Het gemaal aan de Nijverheidsstraat heeft tijdens de enorme regenbui van 30-31 augustus naar behoren gefunctioneerd, ik heb het gemaal bij die bui persoonlijk gemonitord tot diep in de nacht.

Het gemaal aan de Nijverheidsstraat bedient alleen een stuk Nijverheidsstraat en staat niet in verbinding met de rest van de kern Nederhemert. Het water in de Ormeling wordt afgevoerd door een gemaal aan de Boterbloemstraat en de rest van het water wordt afgevoerd door het gemaal van het waterschap.

Bij hevige regenval ontstaat er hoog water in het riool, maar dat is een normale zaak. Geen enkele pomp in Nederland is ingericht op het afvoeren van zware regenbuien en al helemaal niet een bui van 100mm. We hebben daarom

riooloverstorten om overtollig water af te voeren. Bij hevige regenval kan er water op straat komen te staan.

Het probleem in Nederhemert is dat er een aantal panden staan die zeer laag gebouwd zijn. Wij weten dat daar regelmatig overlast is. Wij kunnen als gemeente weinig doen aan die overlast vanwege de lage ligging van de huizen. We adviseren de mensen om regenpijpen af te koppelen en het water naar een sloot te laten afstromen. Als mensen zich melden met vragen dan voorzien we ze graag van advies.

Over het algemeen kan gesteld worden dat er verhard oppervlak van het riool afgekoppeld moet worden. Mensen hebben steeds meer bestrating en dat wordt allemaal aangesloten op het riool. Bij hevige regenval vertaalt dat zich naar overlast.

Hieronder een plaatje van het waterpeil bij de overstort op de Nederhemertsekade. Je ziet dat op 30-8 om 22:00 het niveau enorm snel steeg en dat pas op 3-9 al het water afgevoerd was. Dat kwam omdat het polderwater zo hoog stond dat het via de overstort het riool binnenstroomde. Onlangs hadden we op zaterdag weer een flinke bui met twee duidelijke pieken die tot net onder en even later tot net boven het overstortniveau kwamen.

Concluderend: de angst over slecht waterbeheer is geheel onterecht. Een regenbui van 100mm is zeer uitzonderlijk en geen enkele stad of dorp in Nederland kan zo'n hoeveelheid verwerken. Dat de pomp niet goed werkt is gewoon een fabeltje. De pomp heeft, met opzet, niet de capaciteit om zo'n regenbui weg te pompen.

Dat is gewoon onmogelijk, want dan heb je niet alleen een veel grotere pomp nodig, je moet ook de rioolwaterzuivering inrichten op zo'n enorme hoeveelheid water. Dat kost miljoenen.

Een informatieavond lijkt me dus niet heel erg zinvol. Als er specifieke klachten zijn dan kijken we daar natuurlijk graag naar.

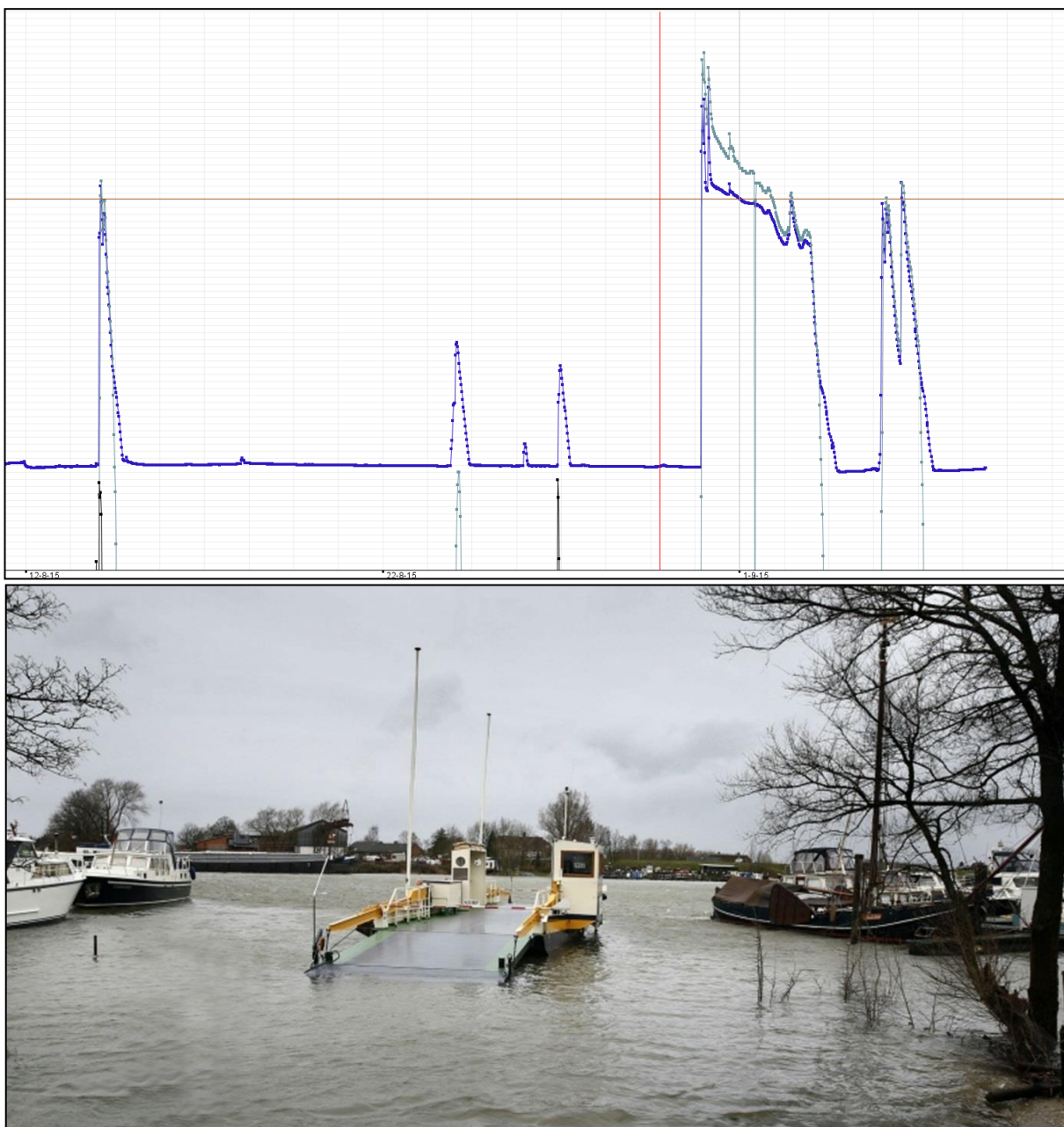
Met vriendelijke groet,

Erik Gossink

Teamcoördinator infra a.i.
Gemeente Zaltbommel

T: 0418-681675

Iedereen, die na het lezen van bovenstaand stuk nog vragen heeft of op- of aanmerkingen kan zich wenden tot de heer Erik Gossink. Hij zal indien nodig een afspraak met U maken om het één en ander met U te bekijken.

Is uw huis toekomstproof?

Is uw huis klaar voor uw toekomst?

Uw huis is uw thuis. Daar wilt u graag veilig en comfortabel wonen. Maar is uw huis toekomstproof? Als u, nu u fit bent, uw woning of die van uw ouders aanpast heeft u er nu al meer gemak van. En straks kunt u zo lang mogelijk thuis blijven wonen. Wie wil dat nou niet? We noemen dit het 'opplussen' van uw woning. In de gemeente Zaltbommel zijn 12 enthousiaste woonadviseurs actief die u hierbij graag en gratis adviseren.

Naast hun baan zetten Hans van Grinsven (57) en Vincent Grobben (33) zich graag in voor hun nabije omgeving. Grobben vertelt: "Naast werken en geld verdienen, vind ik het belangrijk wat bij te dragen. De technische invulling bij een woonadvies en het helpen van mensen zijn een goede mix." Van Grinsven vult aan: "Men is zich vaak niet bewust van de mogelijkheden. Een kleine aanpassing, zoals een extra trapleuning of een camera-bel, kan het verschil maken." De voornaamste boodschap van Hans en Vincent? "Bel ons gewoon! Wij helpen u graag en kosteloos!"

Woonadvies op maat

"Vanuit de gemeente Zaltbommel kregen we trainingen en informatie. Zo weten wij precies wat er allemaal mogelijk is en waar we op moeten letten. We vinden het belangrijk om de specifieke behoeftes van de bewoners te achterhalen en dat dan verder uit te zoeken. Elk woonadvies is dan ook maatwerk." vertelt Hans van Grinsven. Vincent Grobben vult hem aan: "We kijken ook welke woonadviseur het best past bij de aanvraag die wij binnen krijgen. Gaat het bijvoorbeeld om een woonboerderij met veel trapjes? Dan sturen we een technische specialist."

Woningadviseurs Hans en Vincent: "Bel ons gewoon! Wij helpen u graag en kosteloos!"

Kleine aanpassingen maken het verschil

Wanneer u een woonadviseur thuis uitnodigt loopt u samen de vragenlijst van de Gelderse Huistest door. Daarna maakt u samen een rondje door het huis. Al lopende wordt vaak snel duidelijk waar de verbeterpunten zitten. Vaak maken kleine, laagdrempelige aanpassingen het verschil om in een comfortabel en veilig thuis te blijven wonen. Daarnaast verfraaien ze vaak uw huis, omdat de hulpmiddelen er tegenwoordig prachtig uit zien. Een handvat of trapleuning aan beide zijde van de trap helpt u om gemakkelijk de trap op te komen. Voorkom dat u uitglijdt op uw gladde badkamervloer door het (laten) opruwen van uw badkamertegels. De woonadviseur weet waar de producten te koop zijn. Wanneer u een woning van de Woningstichting huurt kosten aanpassingen u in sommige gevallen niets. Huurwoningen moeten namelijk aan wettelijke eisen voldoen.

Voor wie?

De gratis woontest is voor iedereen in de Bommelerwaard. Vincent: "De woontest is er echt voor iedereen, wij adviseren met name 50-ers om ons eens te bellen voor een afspraak. Dat lijkt gek, omdat mensen in die leeftijd zich fit voelen en niet het gevoel hebben dat er iets nodig is. Toch is het juist in die leeftijd goed om te alvast vooruit te kijken. Daarnaast hebben mensen in die leeftijd vaak familieleden, zoals ouders, voor wie een aanpassing wel heel relevant kan zijn. Zij zien dan in ieder geval de mogelijkheden en kunnen hun ouders hierin dan beter helpen of adviseren, of ons met hen in contact brengen voor een woningadvies."

Afspraak maken?

Wilt u een gratis woontest laten uitvoeren? Maak dan een afspraak via 14 0418 of info@zaltbommel.nl. In Maasdriel mailt u naar info@maasdriel.nl. Dit initiatief vanuit de Provincie Gelderland startte begin 2014. De voornaamste reden van het project is valpreventie. Te vaak nog overlijden mensen aan de gevolgen van een val in of rondom huis.

"Hulpmiddelen zijn niet alleen handig, ze verfraaien uw huis ook. Het lijkt op design en is vaak een meerwaarde voor uw huis."

Kader tips

Handige tips van de woonadviseurs:

1. Wist u dat veel ongelukken 's nachts gebeuren? Plaats een groen nachtlampje in plaats van een gewoon wit lampje, zo kunt u 's nachts de weg naar het toilet vinden zonder uw partner wakker te maken.
2. Bezoek de LieverThuis-beurs; hier maakt u kennis met een gevarieerde groep aanbieders die u laat zien wat allemaal mogelijk is om comfortabel, veilig en met plezier thuis te blijven wonen. Meer informatie vindt u op: www.lieverthuis.info.
3. Voorkom vallen! Zorg bijvoorbeeld dat u zich bij de trap goed kunt vasthouden
4. Haal de deurbel naar u toe. Door het plaatsen van een draadloze deurbel kunt u de bel plaatsen waar u wilt en hoort u de bel beter.
5. Werk opstapjes weg door middel van een glooiende helling of plaats een handvat of handgreep bij de deur.
6. Er zijn steeds meer elektronische hulpmiddelen te verkrijgen. Zoals een sensor die alarm slaat wanneer u anderhalve dag niet in of uit bed bent gekomen. Of een deurbel met camera zodat u kunt zien wie er aan de deur staat en de deur automatisch open kunt maken. Dat scheelt haasten naar de voordeur.

7. Hulpmiddelen voor in de badkamer worden steeds moderner. Naast de witte, zorg-achtige douchebeugels zijn er tegenwoordig ook mooie moderne oplossingen verkrijgbaar.

Vincent Grobben en Hans van Grinsven, woningadviseurs in de gemeente Zaltbommel

Alinda Vos in Zuid-Afrika

Leven en werken in Zuid-Afrika

Er werd me gevraagd een stukje te schrijven om wat van mijn ervaringen in Zuid-Afrika te delen, en dat wil ik hierbij graag doen.

Een van de eerste vragen die wellicht bij jullie opkomen is hoe iemand die geboren en getogen is in een van de mooiste gebieden op het platteland van Nederland, in Zuid-Afrika verzeild raakt. Tijdens de studie geneeskunde heb ik twee keer de gelegenheid gehad een coschap (stage) in Afrika te lopen. Het Afrikaanse continent trekt me. Waarom weet ik niet precies, maar het heeft denk ik te maken met de eenvoud van het bestaan (hoe mensen hun leven leven temidden van de ruwheid van het bestaan) en zeker ook de hoeveelheid zon;-).

Na afronding van de studie geneeskunde ben ik in een ziekenhuis in Utrecht gaan werken, en na een aantal maanden begonnen met de opleiding tot internist. Periodes naar het buitenland zaten er niet meer in, maar het Afrikaanse continent bleef wel trekken. Ik wilde graag iets bijdragen wat op de lange termijn zinvol zou zijn, en zodoende kwam ik uit bij onderzoek. Na een tijdje zoeken werd ik aangenomen bij het Juliuscentrum, een onderzoeksafdeling van het UMC Utrecht, voor een promotie onderzoek van 3 jaar. Het

onderzoek richt zich op de lange-termijn gevolgen van een HIV infectie in Zuid-Afrika.

Na afloop van het onderzoek is het de bedoeling dat ik weer verder met de specialisatie in het ziekenhuis ga.

Locaties van het onderzoek

De onderzoeksprojecten vinden plaats in Johannesburg en Elandsdoorn. Het onderzoek in Johannesburg vindt plaats in het universitaire ziekenhuis, Charlotte Maxeke University Hospital, oftewel 'Jo'burg Gen' (van 'general' = 'algemeen'.) **Net zoals bijna iedereen hier noemt ik het Jo'burg Gen, al is het alleen al om de simpele reden dat ik het woord 'Maxeke' niet uit kan spreken. Op de Zulu manier is de 'X' namelijk een klikkende 'k'. Jo'burg Gen is een public ziekenhuis, wat betekent dat de zorg gratis is. (Dit in tegenstelling tot privat ziekenhuizen, waar behandeling een min of meer westers prijskaartje heeft). Ik heb een aantal keren mee mogen lopen met een zaalronde op de gecombineerde HIV/TBC afdeling. Hier liggen patiënten met uitingsvormen van TBC die we in Nederland nauwelijks meer zien.** De medische zorg die geboden wordt lijkt goed te zijn, maar de uitvoering van de zorg is toch wel wat anders dan we gewend zijn in Nederlandse ziekenhuizen. Het zijn over het algemeen 6-persoons kamers, er is nauwelijks privacy en meubilair en bedlinnen zijn in slechte staat. Het onderzoek wat ik doe vindt plaats op de polikliniek infectieziekten.

En, mochten jullie denken dat we in Nederlands soms lang moeten wachten wanneer een spreekuur uitloopt, het is niets vergeleken bij het geduld wat patiënten hier moeten hebben... Patiënten krijgt namelijk geen afspraaktijd, maar alleen een datum, waarna ze worden geholpen op volgorde van binnenkomst. Mocht het nu een dag heel druk zijn, dan zou het kunnen gebeuren dat ze na een dag wachten aan het onverrichterzake naar huis terug moeten keren.

Het tweede onderzoeksproject vindt plaats in Elandsdoorn. Dit is een landelijk gebied dat grofweg tussen Johannesburg en het Krugerpark inligt. In de jaren '90 heeft een Nederlandse huisarts met zijn vrouw (Hugo en Liesje Tempelman) een ziekenhuisje opgezet met als voornaamste doel HIV behandeling te kunnen verzorgen. Verder hebben ze veel projecten opgestart om de gemeenschap te ontwikkelen, zoals een voorschoolse opvang, een programma voor ondervoede kinderen, huisbezoeken door een maatschappelijk werkster, computer lessen etc. De universiteit van Utrecht is een aantal jaren geleden een samenwerking aangegaan met deze organisatie (de Ndlovu Care Group) om onderzoek op te kunnen zetten dat zich richt op HIV, en wat het effect van zowel het virus als de medicatie is op de rest van het lichaam.

Onderzoek

Onbehandeld leidt een HIV infectie in de loop van jaren tot aids. Dit is wellicht het bekendste beeld van de ziekte. Het afweersysteem van het lichaam wordt uitgeschakeld, waarna allerlei infecties optreden waarvan gezonde mensen niet ziek zouden worden. De kans om te overlijden als mensen het stadium 'aids' bereiken is, ondanks behandeling, groot. Wanneer een HIV infectie echter tijdig behandeld wordt hebben mensen een zo goed als normale levensverwachting. In Zuid Afrika leven op dit moment circa 6 miljoen mensen met een HIV infectie, waarvan nu meer dan 40% behandeld wordt met anti-HIV medicatie. De levensverwachting neemt toe, en als gevolg hiervan zullen er de komende jaren

steeds meer oudere mensen met een HIV infectie zijn.

De vraag die rijst is wat het effect van een (levenslange) infectie en behandeling op de rest van het lichaam zal zijn. Zo heeft onderzoek uit Europa en Amerika bijvoorbeeld laten zien dat mensen met een HIV infectie bijvoorbeeld een verhoogd risico op een hart- of herseninfarct hebben. Of dit echter ook geldt voor het Afrikaanse continent is nu niet bekend, terwijl juist hier circa 70% van alle mensen met een HIV infectie leven. Het onderzoek waar ik aan deelneem richt zich op de gevolgen van een HIV infectie en de invloed van HIV medicatie op het hart, de bloedvaten en de longen. Gegevens van mensen met en zonder HIV infectie worden met elkaar vergeleken, zodat een indruk gekregen kan worden wat de invloed van het virus is. Het doel is om risico factoren te gaan herkennen, zodat in de toekomst een gerichte behandeling kan worden aangeboden aan mensen met bijvoorbeeld een hoog risico op een hartinfarct.

Het land

Naast de tijd die ik besteed aan het onderzoek is er nog genoeg tijd over om Zuid-Afrika te ervaren. Hoewel de apartheid al meer dan 20 jaar geleden officieel beëindigd is trekt het nog steeds diepe sporen in alle terreinen van het land. Het meest opvallende is voor mij de grote kloof tussen rijk en arm. Rijk en arm heeft door de bank genomen nog steeds een kleur; blank en zwart. Helaas is het land er economisch gezien niet op vooruit gegaan sinds de

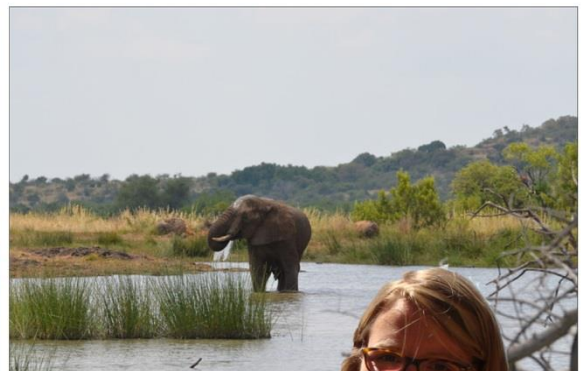
afschaffing van de apartheid, en heeft het de laatste jaren te lijden onder mismanagement en corruptie. De meest getroffen bevolkingsgroep is de laagopgeleide zwarte bevolking. Behalve deze kloof tussen rijk en arm is er ook de diepe kloof tussen de verschillende bevolkingsgroepen, waarbij het mij is opgevallen dat elke groep hun eigen verhaal en hun eigen (visie op de) geschiedenis heeft. Ikzelf heb het opgegeven een allesomvattende visie te hebben of te denken dat ik als gast een mening kan vormen welke visie de waarheid het meest benaderd.

Om niet met een sombere noot te eindigen nog wat mooie dingen. Het land is wat natuur en klimaat betreft echt ongeëvenaard. Eigenlijk is alles er te vinden, van sneeuw tot smoorhete plekken, van zee en bergen tot savanne en prachtige parken met alle mogelijkheden wilde dieren in hun eigen omgeving te spotten.

En tot slot mag de Zuid-Afrikaanse gastvrijheid niet ongenoemd blijven waarin iedereen welkom is en er altijd wel een goede reden is om te braaien (BBQ'en, maar dan echt;-).

Zowel de ongelijkheid en het onrecht, als de mooie dingen van het land geven reden om te verlangen naar de tijd dat alles nieuw zal zijn.
'Maar wij verwachten, overeenkomstig Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont.' (2 Petr 3: 13)

Alinda Vos

45 jaar vrouwenvereniging

"Nou moet jij het voortaan maar doen".

Veertig jaar lid van een vereniging waarvan dertig jaar als voorzitter...dat mag wel in de krant. We spreken hier over Corrie Groeneveld. Eigenlijk woont ze in Well maar ze leeft verder helemaal met Nederhemert mee. Haar grootste passie? Dat is toch wel altijd vrouwenvereniging "Priscilla" geweest!

Thuis lag de tafel in de voorkamer in de week van de vrouwenvereniging altijd bezaaid met Bijbels, concordantie en boeken met uitleg. De weken voor de verkoping in oktober werd er koortsachtig gehandwerkt om alles af te krijgen voor het hoogtepunt van het verenigingsjaar...

Corrie trouwde in 1962 met Gerrit Groeneveld uit Slijkwell. Ze kwam zelf uit Zuilichem. Nog voor haar trouwen leidde ze daar de meisjesvereniging. Ongeveer 5 jaar heeft ze dat gedaan. Na haar trouwen ging ze in Well wonen, de meisjesvereniging in Zuilichem

werd opgezegd. Ze kerkten ook in Well omdat Gerrit van jongs af gewend was naar de Hervormde kerk in Well te gaan. Corrie moest daar erg wennen en ze miste het leiden van de meisjesvereniging in Zuilichem erg. Maar ze was nog maar pas getrouwd toen Brugmans uit Well kwam vragen of ze de meisjesvereniging wou gaan doen. Of die vereniging al bestond of nog moest worden opgericht kan Corrie zich niet meer goed herinneren. Ze heeft dat een jaar of twee gedaan. Inmiddels was er een zoon en een dochter geboren en met het leiden van de vereniging in Well was ze gestopt. De oudste, Gerda, moest met een jaar of vijf naar school. Wij moesten kiezen voor Well of Nederhemert omdat we er qua afstand precies tussenin woonden. We kozen voor de school in Nederhemert. Vooral Gerrit wou dat graag omdat hijzelf niet zulke plezierige herinneringen aan zijn schooltijd had in Well.

Op den duur zijn ze ook in Nederhemert gaan kerken. Daar stond ds. van Vliet. Toen ze een poosje in Nederhemert naar de kerk gingen kwam Wilma Remmerde die op de Nieuwstraat woonde, vragen of Corrie de meisjesvereniging wilde gaan leiden. Zij was toen de presidente en ze ging toen trouwen. Omdat Corrie al in twee dorpen met veel plezier de meisjesvereniging had geleid en nu niks meer had vond ze het heel leuk dat ze hiervoor gevraagd werd. Het was toen begin jaren 70.

De meisjesvereniging heeft ze nog een poosje gedaan toen ze inmiddels ook al lid was geworden van de vrouwenvereniging. In 1977 werd zoon Henri ernstig ziek. Toen is Corrie een jaar gestopt met de meisjesvereniging. Daarna heeft ze het nog een vrij korte periode gedaan maar toen was ze ook al presidente van de vrouwenvereniging.

Hoe is dat zo gekomen? In Nederhemert was wel een meisjesvereniging maar geen vrouwenvereniging. Onder ds. van Vliet is de vrouwenvereniging opgericht. Mevrouw M. van Vliet was de presidente. Er is begonnen met heel wat vrouwen! Corrie: "Ik herinner me Dina Wolfers, die zat in het bestuur. Een paar namen van het eerste uur zijn: Toos van de Werken, Teuntje van der Zalm, Trui Schreuders (Wouterloo) en Bertha die iedereen tante noemde. Cor van der Vliet, Marie de Koster (Verheij), Sjaantje van der Steenhoven, Dina Bodmer, Jenneke Verheij, Jet Wolfers.... Janna van Diggelen, Lientje Hobo.....Anna van de Laar.... Ga maar door...."

In 1977 ging ds. van Vliet met emeritaat en vertrok uit Nederhemert. Zijn vrouw ging mee en toen zaten ze zonder presidente. Corrie vertelt: "Toen ze bijna weggingen zei mevrouw van Vliet op de vereniging zomaar tegen mij: "Nou moet jij het voortaan maar doen". Nou, daar moest ik toch wel even over nadenken. Wou iedereen dat wel? Moest daar niet over gestemd worden? Maar iedereen knikte "ja". Ze vonden het zeker allemaal goed. Of er uiteindelijk toch nog gestemd is, weet ik niet meer."

Toen mevrouw van Vliet presidente was, luisterden ze na de pauze altijd naar het

voorlezen van het boek: "Bart en Kees". Intussen werd er gehandwerkt voor de verkoping. Toen de dominee met z'n vrouw vertrokken was werd de tijd na de pauze voortaan om de beurt door de leden ingevuld.

In 1978 kwam ds. de Greef. Toen werd volgens de traditie de vrouw van de dominee weer presidente. Corrie werd weer tweede presidente. Vier jaar later, in 1982, kwam ds. Budding. Mevrouw Budding had een groot en druk gezin. Zij vond het teveel om ook nog de vrouwenvereniging te leiden. Daarom werd Corrie weer gevraagd het weer een poosje te gaan doen. Mevrouw Budding kwam wel altijd trouw en zij was tweede presidente. Ook de vrouwen van respectievelijk ds. Veldman en ds. op 't Hof waren geen presidente van de vrouwenvereniging. Deze laatste twee waren ook geen lid van de vereniging. Pas in 2011 kreeg de vrouwenvereniging weer een domineesvrouw als presidente. Toen werd Corrie weer tweede presidente tot januari van dit jaar. In Januari 2016 vond Corrie de tijd gekomen om een stapje terug te doen als presidente. Twee jaar eerder kwam Corrie zeer ongelukkig ten val en hield er een rechterarm aan over die ze niet meer gebruiken kan. Handwerken, knutselen, schrijven, het zijn allemaal dingen die, ook na verloop van tijd niet meer lukten. De taak op de vereniging werd zo te zwaar en ook de leeftijd telt mee. Corrie zegt: "Het is goed als het stokje wordt overgenomen. Maar ik ben nog wel gewoon lid gebleven."

We kijken terug op veertig verenigingsjaren. Er is heel wat te vertellen. Misschien wel meer dan in dit stukje past:

Corrie: "Ongeveer in 1979 sloten we ons aan bij de Hervormde vrouwenbond. Dat was makkelijk want daar kreeg je een krantje van met de inleiding en vragen die we

behandelden. Ook gingen we één keer per jaar naar de bondsdag in Barneveld. Daar gingen we altijd gezellig met een bus naar toe. Sinds we Hersteld zijn geworden is deze dag in Lunteren. We gaan er nog steeds samen met andere vrouwen uit omliggende plaatsen naar toe."

"Ik weet nog uit de tijd van ds. Van Vliet. Een keer per jaar gingen we een dagje uit. "Het reisje" noemden we dat. Daar zag iedereen naar uit. Wat iedereen heel leuk vond, is, dat de dominee altijd mee ging. Hij had op zo'n dag aandacht genoeg van al die vrouwen! Bovendien was dominee van Vliet een goede herder. Hij zorgde er de hele dag voor dat iedereen bij elkaar bleef. Hij was altijd bang dat er iemand kwijt zou raken of achter zou blijven. Op een keer gingen we naar België. Een van de vrouwen was op de afgesproken tijd niet bij de bus. De dominee zocht zich een hoedje. Uiteindelijk vonden we haar achter een dikke boom. Daar was ze voor de grap verstopt. Ze vond het grappig dat de dominee haar moest zoeken. Later maakten we dit nog een paar

keer mee. Op den duur werd dit grapje bekend en wisten we dat het zoeken geblazen was. Toen ds. van Vliet met emeritaat was ging hij uiteraard niet meer mee. Ook in het vacante jaar gingen we met de vereniging een dagje uit. Nu zonder de dominee vanzelfsprekend. Toen we in de bus stapten, in Nederhemert nog, zei dit lid tegen mij: "Nou moet *jij* de hele dag naar mij zoeken...". Natuurlijk kon ik bijna mijn lach niet inhouden maar ik zei alleen: "Écht niét!!!!!!...Heb jij geld bij je? Dan kun je met de trein terug als je niet op tijd bij de bus bent". We hebben nooit meer naar dit lid hoeven zoeken. Ze bleef voortaan netjes bij de groep."

"Een andere keer waren we een dagje naar Giethoorn. Dat was ook nog in de tijd van ds. Van Vliet. Toen waren we daar aan het varen. Opeens zagen we iets bekends... daar zagen we toch zomaar de oude dokter Plas lopen. Alle vrouwen gingen in de boot staan om te roepen en te zwaaien. De dokter had er duidelijk schik in en voor ons was dat een heel leuke gebeurtenis van die dag. Gelukkig sloeg de boot niet om van al die vrouwen die zo ineens gingen staan!"

Veranderingen waren niet altijd vanzelfsprekend. Mevrouw de Greef had op een keer bedacht dat de leden de Bijbelse vragen in groepjes zouden gaan bespreken. Een van de leden moest daar zeker nog wat aan wennen want die zei: "Dè zijn wij hier nie gewind. Gij zijt misschien een iénigst keind, mer ge mot nie dinke dè ge zóómèr iets kun veraandere in Hémert!" Mevrouw de Greef was zo geschrokken dat ze het niet meer gedaan heeft.

Toen de vereniging twaalf en een half jaar bestond was in het geheim ds. van Vliet uitgenodigd. Hij werd door Wim Remmerde van de trein gehaald en toen kwam hij ineens binnen. De vrouwen waren daar heel blij verrast door. Ze riepen allemaal heel verbaasd door elkaar! Mevrouw van Vliet was ook mee gekomen. Tenslotte was zij het wel die de vereniging had opgericht.

Iedereen was altijd heel druk voor de verkoping voor de kerk. Er werd heel wat gehandwerkt en gebakken voor deze verkoopdag. Ook de mannen van sommige leden waren er druk mee. nog dat Dirk Wolfers bijvoorbeeld, had een kruiwagen vol potplanten had opgekweekt. Veel gemeenteleden leefden mee. De verkoping was eerst altijd op een woensdagmiddag en avond. Aan het eind van de avond kwam meneer Rooseboom met z'n vrouw, en zij kochten veel overgebleven spullen die ze ter plekke ook weer uitdeelden. Overdag waren er veel vrouwen en kinderen en 's avonds kwamen de mannen en de jeugd. Het was en is altijd heel gezellig. Ieder jaar werd er weer naar uitgekeken. Wat zou het opbrengen.....zou het meer zijn dan het vorige jaar.... Corrie was er altijd ontzettend druk mee.

De opbrengst werd altijd aan de kerk besteed. Het is een keer concreet besteed aan nieuwe kussens in de banken en ook is er een paar jaren gespaard voor kroonluchters. Gehandicapten en de zending kregen ook altijd

een bijdrage. De laatste jaren waren de opbrengsten voor de nieuwe kerk.

Corrie's taak op de vereniging als presidente was het leiden van de avond. Corrie: "Gelukkig hoefde ik de invulling ervan nooit zelf te verzinnen. Dat deden we met elkaar. We begonnen en beginnen nog steeds klokslag 8 uur. Voor de pauze behandelen we samen een Bijbelgedeelte aan de hand van "De hervormde vrouw". Het idee van mevrouw de Greef om in groepjes vragen te behandelen is niet geheel van de tafel geveegd. Nu wordt het inmiddels wél zo uitgevoerd. En het bevalt nog goed ook. Na de pauze organiseert iemand van de vereniging iets ontspannends.

Er wordt één of twee keer een spreker uitgenodigd om op de vereniging iets te komen vertellen of te laten zien. Begin jaren 70 was het erg leuk als iemand dia's bij zich had om daar iets over te vertellen. Toen was dat nog iets nieuws. Maar ook nu nog is het fijn om iets te horen van de wereld om ons heen van iemand die daar geweest is of zich erin verdiept heeft.

Corrie vertelt: "Alle jaren dat ik lid ben geweest tot nu toe, en dat is dus ruim 40 jaar is er nooit onenigheid geweest binnen het bestuur. Dat is iets om ook dankbaar voor te zijn. We staan nu aan een nieuwe periode. Ik ben nu ook teruggetreden als bestuurslid. Nog een enkele maand zal mevrouw Zweistra de vereniging leiden. Maar ook hier komt een eind aan. Wie er volgend seizoen aan het hoofd van de tafel zal zitten is nog onbekend. Maar alle dingen worden door de Heere geleid dus dit zal zeker goedkomen."

Getrouwd!

Corné Hobo en Linda van Maaren

6 maart 2015

Dus....een jaar geleden ❁

Jan van Oijen en Sanne Mijdam

8 januari 2016

Elaine van Peer

en

Johan den Besten

15 januari 2016

Op bezoek op de Filipijnen

**Gerrit en Ina Vos bezoeken
noodhulpproject kerk op de Filipijnen**

8 november 2013. Supertyfoon Haiyan raast met enorme windsnelheden over de Filipijnen en laat een spoor van verwoesting na. Meer dan 6200 doden zijn te betreuren. Volgens schattingen van de VN zijn ruim 11,3 miljoen inwoners van de Filipijnen getroffen door de ramp en zijn ongeveer 673.000 mensen dakloos geworden. De generale diaconale commissie (GDC) van de Hersteld Hervormde Kerk (HHK) organiseerde een landelijke collecte. Via Woord en Daad kwam ruim € 300.000 terecht bij de lokale organisatie AMG Philipines. Diaken Gerrit Vos, als lid van de GDC belast met de portefeuille Noodhulp en Rampen, bezocht samen met vrouw Ina in april 2015 de noodhulpprojecten op de Filipijnen.

'We landen in de miljoenenstad Manilla. Onze eerste indruk is de immense drukte. We zien luxe auto's en flats, maar ook mensen die de vuilnisbakken nazoeken. Arm en rijk leeft hier in Manilla dicht bij elkaar; er is maar een dunne scheidingslijn tussen de luxe flats en de arme sloppenwijken.

De noodhulpprojecten bevinden zich op het eiland Oost Samar, een van de 7000 eilanden

ruim een uur brengt ons naar dit eiland. We worden warm verwelkomd door pastor Hector, dominee en directeur van de lokale organisatie AMG.

De gevolgen van de tyfoon zijn hier op Oost-Samar nog goed te zien. We zien verwoeste huizen, geknakte palmbomen, een stuk van een schip dat tussen de huizen is terecht gekomen. Een grote schouwburg waar veel mensen tijdens de tyfoon een toevlucht zochten. Het zeewater kwam tot de eerste verdieping. Alle mensen op de begane grond en de eerste verdieping verdrinken.

We spreken tijdens de reis met veel mensen. De ramp staat in hun geheugen gegrift. Ze vertellen van de enorm sterke, huilende wind, geen hand voor ogen kunnen zien, die vier grote vloedgolven. Het verlies van geliefden, huizen, bezittingen. De ramp krijgt hier een gezicht. Je wordt er heel stil van.

De Hersteld Hervormde Kerk heeft bijgedragen aan de bouw van nieuwe huizen, een programma voor levensonderhoud en de bouw van drie nieuwe scholen. Gedurende onze reis bezoeken we alle projecten die door de kerk zijn ondersteund.

Huizenbouw

De HHK heeft bijgedragen aan de bouw van 90 huizen. Het zijn kleine blauwe huisjes van hout. De huizen zijn goed verankerd in de grond, en hebben een recente tyfoon goed doorstaan. De bewoners zijn erg blij met hun huizen en nodigen ons vol trots binnen. Zo'n houten huisje is een hele vooruitgang voor ze; voor de tyfoon leefden ze in krotjes. Voor Filippijnse begrippen leven ze nu in een mooi en duurzaam onderkomen.

We zien dat de bewoners creatief omgaan met hun huisje. Het basismodel is bij iedereen hetzelfde, maar sommige gezinnen bouwen er een schuurtje aan vast, of een veranda. Zo ziet elk huisje er toch weer anders uit.

Tijdens een feestelijke bijeenkomst waar wij als hoge gasten geëerd worden, krijgen de bewoners van de nieuwe huizen het eigendomsbewijs overhandigd. Ik mocht nog een toespraak houden voor de tweehonderd aanwezigen. Ik begon mijn toespraak met 'best friends'. Een gejuich ging op. Toch wel een aparte gewaarwording. Ik memoreerde aan de verwoestingen die we onderweg gezien hadden en het leed en verdriet dat de getroffen doormaken. Ik eindigde mijn toespraak met de bijbeltekst die op de shirts van de medewerkers van AMG staat : komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt en ik zal u rust geven. Deze tekst krijgt hier een letterlijke betekenis.

Programma voor levensonderhoud

We bezoeken ook diverse onderdelen van het levensonderhoudprogramma. Mensen worden gestimuleerd om hun werk weer op te pakken

en zo weer een inkomen te hebben. We bezochten een kippenboerderij die door een coöperatie wordt gerund. Door middel van een lening en bemiddeling van AMG kon de kippenfarm aangekocht worden. De eieren worden weer verkocht, en de opbrengst vloeit terug naar de coöperatie. Wat opvalt is dat de vrouwen veel actiever zijn dan de mannen. Vissen is een echt mannenberoep, maar de kippen en varkens horen bij de vrouwen.

We nemen ook een kijkje op een plantage waar onder andere stekken van kokospalmen worden verbouwd. In dit gebied zijn bijna alle kokospalmen verwoest. De noten van de kokospalm zijn een belangrijke inkomstenbron.

Omdat het zeven jaar duurt voordat een palm vrucht draagt, heeft AMG een alternatief plan opgesteld voor de komende jaren. We zien dat er nu volop zoete aardappels, cassave, aubergines en meloenen verbouwd om een bron van inkomsten te hebben.

AMG werkt met een 'cash-for-work'-programma. Mensen worden gestimuleerd om mee te helpen met de wederopbouw en het opruimen van alle rommel. Hiervoor krijgen ze betaald. Zo werden met steun van het GDC diverse houten bruggen hersteld.

Scholenbouw

Met het geld van de HHK zijn drie scholen gebouwd. Het is geen schoolgebouw naar westerse normen. Het gebouw wordt multifunctioneel ingezet: het dient als schuilplaats bij tyfoons en overstromingen, het wordt als gemeenschapscentrum gebruikt en ook de zondagse kerkdiensten worden in deze gebouwen gehouden.

De betonblokken worden door de bouwvakkers ter plaatse gemaakt met de hand en een vorm. Heel arbeidsintensief. Het bouwwerk ziet er naar Filippijnse begrippen goed en solide uit.

Bijzonder is ook ons bezoek aan het dorpje Huknan, diep in het binnenland. Eerst over een verharde weg, later over een karrenspoor met een four wheel drive. Over verschillende houten bruggen die met geld van het GDC zijn vernieuwd. Al hotsend en stotend tot de weg te smal werd voor de auto's. We hoorden dat er sinds 1988 geen auto meer op dit karrenspoor was geweest. We zagen kleine kinderen wegkruipen achter moeders rokken, met ogen als schoteltjes: waarschijnlijk voor het eerst dat ze blanken zaken. En een auto!

Daarna te voet verder door de tropische natuur en temperatuur, nog drie kwartier.

De plaats van samenkomst is de nieuwe school. Doel van ons bezoek was de openingsceremonie van de school.

Vloer, muren en dak van de school zijn gereed. Het gebouw is op de fundering na geheel van kokoshout, van omgewaaide palmbomen. Ander bouw materiaal is eigenlijk niet aan te voeren, omdat het dorp niet bereikbaar is voor auto's.

We krijgen een bloemenslinger om de nek, alsof je de koning en koningin bent. We voelen ons wel wat opgelaten, maar we merken ook dat het een Filippijnse manier is om hun dankbaarheid te uiten. En dankbaar - dat zijn ze zeker!

Na zeven intensieve dagen vliegen we terug naar Nederland. Vol met indrukken. Het verdriet, het verlies dat deze mensen met zich meedragen. Maar ook de grote veerkracht om het leven weer op te pakken. We hebben diep respect voor de lokale organisatie AMG die midden in de gebrokenheid werkt om het licht van het Evangelie te laten schijnen, letterlijk door Woord én Daad.

Een oud-inwoonster in een zorgcentrum

Oud- inwoonster van Nederhemert in een zorgcentrum

Omdat er uit Nederhemert verschillende oud-inwoners in een zorgcentrum wonen in en rond de Bommelerwaard is de redactie Dorpskrant gestart met een nieuwe rubriek om steeds als de Dorpskrant uit komt een oud-inwoner aan het woord te laten.

Wij zijn begonnen in Zaltbommel. In zorgcentrum De Wielewaal woont Krijntje de Knecht, al 16 jaar. Onze redactie ging op bezoek en maakte de volgende reportage.

Op een middag in januari gingen Arie en Anna van den Oever ook mee naar Krijntje want die kennen haar goed en gaan nog wel eens bij haar op bezoek.

Twee hoog met een prachtig uitzicht over een gedeelte van Zaltbommel daar woont Krijntje. Heerlijk warm was het binnen en de buurvrouw was op bezoek bij haar maar vertrok toen wij

binnen kwamen maar kende zelfs ons redactielid en dan op 92-jarige leeftijd, heel knap.

Krijntje is geboren in Schiedam, was getrouwd met Kees van de Werken en ze woonde eerst in bij Drik van de Werken aan de Maasdijk richting het Sterrebos en later in 1953 zijn ze verhuisd naar de Tuinstraat Nr.14 tot 1960. Kees van de Werken is op 24 januari van dat jaar overleden. Krijntje is tot 1976 aan de Tuinstraat blijven wonen. In dat jaar is ze in Ouderkerk a/d IJssel hertrouwd met dhr. Melgers en ook daar gaan wonen. Maar ook haar 2^e man overleed in 1983 en toen was Krijntje weer weduwe. Eind 1992 kwam Krijntje weer terug naar Nederhemert en ging wonen in de Ormelingsstraat 20 naast Teuntje Verheij die daar nu nog woont.

In het jaar 2000 is Krijntje naar De Wielewaal vertrokken waar ze nu nog woont en met plezier vertelde ze mij.

Krijntje vertelde dat ze altijd met veel plezier gewoond heeft in Nederhemert maar toen ik daar voor het eerst kwam dacht ik "achter dit gat is geen gat meer want er was niets te beleven en ik was Schiedam gewend het bruisende leven in een stad, want ik ging altijd graag uit" aldus Krijntje.

Op zondag liepen wij de dijk over en gingen af en toe bij familie aan, dat was wel fijn.

Krijntje had in haar 1^e huwelijk 2 kinderen, Arie en Job (ze noemen hem Joop). Arie woont in Ouderkerk a/d IJssel en is al jaren weduwnaar want zijn vrouw Jennie is in 2012 gestorven in Ouderkerk a/d IJssel en ook daar begraven.

Jennie was weer een dochter van Peer en Jen Verheij die gewoond hebben aan de Molenstraat 93 waar nu Marius en Jannie Verheij wonen. Jannie is weer een dochter van Arie en Anna van den Oever en zo is de cirkel rond. Joop en Hilda wonen in de Maaspoort in Den Bosch, Hilda is een dochter van Rien en Jennie Smits de vroegere veer- en cafébaas bij

het veer in Nederhemert. Later zijn ze in de Tuinstraat gaan wonen.

Krijntje heeft het goed naar haar zin in de Wielewaal en het personeel is goed voor mij vertelde ze "maar soms voelt ze zich erg eenzaam. Af en toe komt er bezoek en dan ben ik daar blij mee. Ik ben ook blij dat jullie er nu zijn dat doet mij goed "aldus Krijntje. Ze heeft voor de rest geen verdere familie meer. Alleen Arie en Anna van den Oever gaan geregeld bij Krijntje op bezoek en ook de kinderen van Arie en Anna gaan geregeld bij Krijntje op bezoek.

Krijntje leest trouw de Dorpskrant uit Nederhemert want ze kent best nog veel mensen in ons dorp maar ook de jeugd die kent Krijntje niet meer maar ze vindt het wel fijn dat er een Dorpskrant is want Nederhemert doet mij nog veel vertelde ze mij. "Helaas kan ik bijna nergens meer naar toe want een half jaar geleden heb ik een tia gehad in mijn gezicht de zuster zag het. Maar gelukkig gaat het nu wat beter maar weg gaan ergens op bezoek met de auto dat wordt steeds moeilijker.

Als 't Hemertsvisserskoor komt zingen, dan vind ik dat mooi en ik ken nog verschillende leden uit Nederhemert. Dat zag ik toen ze hier kwamen zingen. Want zingen kunnen ze dat koor uit Nederhemert, het is elke keer weer genieten als ze komen".

Als wij tenslotte aan Krijntje vragen of ze nog een wens heeft, dan zegt ze "ik hoop dat ik nog wat ouder mag worden, ze zeggen hier Krijntje wordt wel 100, maar wij hebben dat niet in eigen hand. Als ik terug denk aan de tijd dat ik in Schiedam woonde dan zou ik best nog een keer in Rotterdam willen gaan winkelen maar dat zal wel bij dromen blijven" aldus Krijntje.

Wij nemen afscheid van haar en ze bedankt ons vriendelijk en ze vertelt dat ze met belangstelling uit zal kijken naar de komende Dorpskrant met haar verhaal.

Sinterklaascomité

Hallo allemaal.

Wij zijn Peter de Weert en Anita van Doornmalen en wij willen vanaf 2016 een Sinterklaasintocht organiseren. Dat kunnen wij niet met ons tweeën.

Wij zijn van mening dat er in zo'n mooi dorp als Nederhemert een intocht hoort te zijn. In Nederhemert woont veel jeugd en daar willen wij wat voor doen

Wij zouden willen dat Sinterklaas wordt ingehaald met de boot. Gezellig met z'n allen langs de waterkant de Goedheiligman verwelkomen waarna de Sint en zijn gevolg in optocht door het dorp trekken. De optocht eindigt in ons dorpshuis waar we gezellig samen de intocht afsluiten.

Mensen die ons willen helpen, vragen hebben of belangstellend zijn vragen wij om contact met ons op te nemen.

Peter de Weert: 06-51674007 P_deweert@hotmail.com
Anita van Doornmalen: 06-55975438
marcelvandoorndmalen@hotmail.com

Een helpende hand...

De helpende hand

Ja, hier weer een berichtje van ons.

Hoe gaat het ermee en is het eigenlijk wel wat?

Nou we kunnen hier melden dat het zeker wat is.

Zo werd er al spoedig gebeld en gevraagd of we langs wilden komen.

Vol ijver stapten we op de fiets en gingen naar het adres. Goedemorgen....

En toen....., na een gezellige babbel, kwamen we samen tot een besluit

dat er hulp zou komen. De eerste reikende hand was aangenomen.

En zo volgden er nog wat mooie en dankbare werkjes.

Dus mensen, het is serieus en schroom niet, bel gerust!

Ook bij twijfel!

Al is het groot of klein, het hoeft niet alleen uw zorg te zijn!

Vrijwilligers vanaf deze plaats blijft onze dank ook gelden!

Daarbij is er door een vrijwilliger een vast logo gemaakt.

Dit gebruiken als kenmerk van de helpende hand Nederhemert!

Leven en werken in Haïti

Leven in Haïti

‘Bliebb’, het geluid dat mij erop attendeert dat er een mailtje is binnengekomen. Na een paar klikken, vliegen mijn ogen over de paar woorden die daar staan geschreven. De vraag is duidelijk: wil je iets voor de Dorpskrant schrijven? Mijn keuze is natuurlijk meteen al gemaakt, ik zou geen ‘nee’ durven zeggen tegen de gemeenschap waar ik een deel van uitmaak. Goed genoeg gezwijmel, vertel nu hoe het in Haïti is, zie ik iemand al denken. Dat wil ik in de volgende paragrafen zeker doen.

Dat lijkt me wel wat, dacht ik vaak als ik de vacatures in het buitenland zag hangen op de Pabo. Verder deed ik daar nooit wat mee omdat het buiten mijn bereik lag. Dat kan ik nooit aan, zo lang weg van Nederhemert. (Moet je weten dat dit al mijn tweede verslag van het buitenland in deze krant is) Later kreeg

ik de verleiding zelfs letterlijk voor mijn neus. In mijn mailbox verscheen een mailtje met een oproep voor Haïti. Men zocht een leerkracht voor een jaar, voor drie aangenomen kinderen van een zendeling. Ik wilde het mailtje tegelijk met al de reclameberichten deleten, maar besloot het toch te bewaren in mijn mapje *Speciaal*. Na veel gedachtenspinsels, gebed en gesprekken heb ik toch besloten om op de vacature in te gaan, te schrijven en uiteindelijk te gaan op dinsdag 8 september vorig jaar.

Na een vlucht van ruim elf uur kwam ik aan op Hispianola. Na een nacht in Santo Domingo kwamen we de volgende dag aan in Haïti. Wat was dit een apart land. Vanuit de bus had ik mij verwonderd over het landschap. Prachtige heuvels, die weer afgewisseld werden met groene velden en riviertjes. Palmbomen waren er in overvloed en ook heuse bergen waren onderweg te zien. Het geval was alleen wel dat het steeds armoediger en steeds minder groen werd. De riviertjes verwisselden met droge rotsachtige rivierbeddingen, de palmbomen met cactussen en de groene velden met dorre grasvlakten. Na een nacht in Cap Haitien gingen we verder. De bus hadden we in de stad achtergelaten en per taptap zetten we onze weg voort. Ik kreeg gelijk de ‘hongertest’. Zonder ontbijt werd ik ’s morgens in die taptap gepropt. Een soort buurtbus voor acht mensen, maar hier was het mogelijk om met 25 mensen er gebruik van te maken. Allerlei verschillende luchten, stof en muggen zweefden om mij

heen. We gingen over steile bergwegen vol stenen en over stoffige zandweggetjes. Ook voor kleine riviertjes weken we niet uit, we gingen er dwars doorheen. Daarna gingen we verder met een motor. Daar zat ik dan op een motor met een Haïtiaan voor me. Mijn koffer als rugleuning, de gitaar die een halve meter voor ons uit stak en nog een koffer voor op de

motor. Ik was onder de indruk van alle ervaringen. Hoe de chauffeurs van de motors met elkaar vochten om ons, het adembenemende landschap, dansende kinderen, de vele geuren, de honger en het slapen in een stad vol met mensen. Na een driedaagse reis kwam ik eindelijk aan op bestemming; Passe Catebois. Bij aankomst had ik niet alleen enkele koffers met mijn kleding en dergelijke, maar inmiddels ook een kar vol met indrukken.

Ik kreeg een geweldig huisje voor mezelf op een afgebakend terrein waar ook mijn 'directeur' en de kinderen wonen. In dat huisje is van alles te vinden. De eerste dagen mocht ik nog mee eten maar daarna moest ik voor mezelf zorgen. Dit viel niet mee. Ik wist niet aan Haïtiaans eten te komen en moest me zien te redden met een beetje droge rijst. Dit ging redelijk, maar ik had wel mijn hulptroepen uit Hemert en omstreken oproepen om me te ondersteunen met een voedselpakket. Dit is uiteindelijk na een tocht met veel tegenslagen op tweede kerstdag aangekomen. Ik ben na een week aanpassen meteen begonnen met werken. Dat was ook erg wennen. Het is een hele complexe situatie waar ik in beland. Het is allemaal zo anders: de communicatie, de humor, het eten, het weer en mijn dagindeling. De meiden die ik lesgeef zitten ook tussen

twee culturen in. Ik kan nu -na ruim vijf maanden- zeggen dat het lekker loopt.

Nu is het leven hier al behoorlijk normaal geworden. Ik moet me weer even in het Nederlandse leven verplaatsen om te kijken wat ik eens zal vertellen. Het was voor mij allereerst een hele zoektocht om een lokaal iemand te vinden die ik kon vertrouwen. Ik was duidelijk gewaarschuwd dat ik niemand kan vertrouwen hier. Dat is inmiddels ook wel duidelijk. Zomaar twee voorbeelden. Elke donderdag wordt mijn was gedaan door een vrouw uit het dorp. Het hangt te drogen rond het huis, maar na een tijdje werd mijn kledingkast leger. Wat bleek? Er werd kleding gestolen. Een andere keer wilde ik spaghetti koken. Ik keek in mijn kast en wat doet er zicht voor, mijn pas gekochte spaghetti is verdwenen. Gewoon uit de keuken, die vaak overdag open is, wordt ons eten gejat. Op een gegeven moment ging ik wat meer met een jongen om, maar na een tijdje ging hij van alles vragen. Hij had problemen met zijn schoolspullen te kopen. Ik wilde hem daar wel mee helpen, maar na een tijdje moest hij ook een telefoon hebben. Zo ging het verder, geen enkele schaamte om te vragen. Dat contact heb ik toen ook maar verbroken. Ow, ik zit al aan de drie voorbeelden. Nu heb ik een jongen die ongeveer van mijn leeftijd is en gebrekkig Engels kan. Hij is tot nog toe trouw geweest en vraagt nooit om iets. Maar hij knipt wel mijn haar en gaat naar de markt voor me, daar geef ik dan 1 euro voor en hij is weer blij. (en ik ook) Wanneer ik naar de markt zou gaan dan zou ik voor vier keer meer geld dezelfde

boodschappen hebben gekocht. Rara, waar gaat het dan mis? Kan je het al raden? Ik ging eens in mijn vakantie naar een eiland in de Oceaan. Ik betaalde voor mijn chauffeur en mij zes keer zoveel geld als dat de Haïtianen moesten betalen. Het was overigens wel een enorm mooie ervaring. Verder ga ik er regelmatig op uit. Er is hier in het dorp niet veel bijzonders. Ik ga dan met een motor naar een stad of de Oceaan. Het is nu februari, maar nog steeds prima weer om te zwemmen. Ik heb al prachtige plekken bezocht.

In mijn ochtendpauze dient de bakkerij als lerarenkamer. En een fles water als mijn koffie. Twee kleine banaantjes zijn mijn koekje. Daar heb ik ook een vriend werken. Ik ben op zijn 2 uur lange bruiloft geweest.

et hem heb ik al verschillende projectmiddagen georganiseerd. In een dergelijke middag doen we wat spelletjes met de kinderen. We zingen, vertellen uit de Bijbel en eten samen. Daarna gaan ze weer naar huis.

Het is een hele mooie ervaring waarin ik veel zie. De nood is groot, de armoede loopt de spuigaten uit, maar de mensen blijven doorzetten. Dat is één van de dingen die ik van ze kan leren. Er is veel droogte hier, maar zodra er regen is gevallen zie je hele gezinnen weer op het land. Ze planten de bonen, aardappels, meloenen en mais gewoon door elkaar heen. Zelfs al is het de acht keer daarvoor zonder vrucht uitgedroogd. Ik heb daarin respect voor ze en wat mogen we dankbaar zijn voor de regen in Holland.

Tot zover iets over Haïti. Ik hoop jullie in juli weer te zien in Hèmert.

Arjan Hovestadt

40 jaar getrouwd

40 jarig huwelijk Dirk en Bep Brugmans – van der Meijden

Alweer 40 jaar geleden stapten ze op 22 januari samen in het huwelijksbootje, Dirk en Bep. Nog steeds wonen ze aan de Maasdijk in Nederhemert bij de Molenpad en met die dijk hebben ze beiden wel iets. Het is ook de dijk waar ze elkaar voor het eerst ontmoet hebben, want daar was het vroeger te doen voor de jeugd. Iedereen kwam samen op de dijk en babbelden wat met elkaar en Dirk had wel een oogje op Bep, die destijds werkte bij van Diggelen in de winkel. Hij moest er wel wat voor doen voor hij ze kon overtuigen, want hij was tenslotte toch een paar jaar ouder. Maar uiteindelijk kregen ze toch verkering en duurde het 5 jaar voor ze gingen trouwen. Dit gebeurde in het gemeentehuis in Kerkwijk en

het feest vond plaats in het dorps huis in Nederhemert. Ze gingen wonen in hun huidige woning, dat eerst nog helemaal verbouwd moest worden voor de moeder van Dirk, die uiteindelijk nog 9 jaar bij hun heeft gewoond voordat ze naar het verzorgingstehuis moest. Al snel na het huwelijk kwam dochter Geertrude ter wereld. Samen met haar partner Frans kreeg zij 5 jaar geleden een dochter, Lillie. Na Geertrude kregen Dirk en Bep nog 3 zoons, Aart, Pieter en Alex. Aart woont nog steeds in Nederhemert en Pieter is uitgeweken naar Tiel en woont daar met zijn vrouw Kitty, dochter Claudia en pasgeboren zoon Nick, die dezelfde kraamverzorgster had als Pieter 32 jaar geleden. Leuk om dan de fotoboeken weer eens door te nemen bij deze unieke gebeurtenis. Alex is 11 jaar samen met Marije en woont in Zaltbommel.

Dirk was altijd vrachtwagenchauffeur, eerst bij Schouten waar hij op de heftruck begon en later 16 jaar lang bij CHV in Den Bosch. Ook was hij 14 jaar reservist bij de politie en heeft daar mooie en minder mooie dingen meegemaakt. Ze werden overal voor ingezet, van verkeersregelaar tot arrestaties, maar ook om voorop te lopen tijdens de avond 4-daagse. Totdat bij een bedrijfsongeval de reuma zich openbaarde en Dirk op zijn 47e al een nieuwe heup kreeg. Daardoor werd hij 20 jaar geleden afgekeurd en stortte zich in het vrijwilligers werk en dat is een indrukwekkende lijst geworden. Zo heeft hij samen met anderen, jaren geleden, de afdeling VVN in Nederhemert opgezet en het comité Adullam gehandicapten, is vrijwilliger bij 't Slot en heeft zich vele jaren zich ingezet voor Tafeltje Dekje, coördineert hij de wandelgroep in Nederhemert en is verkeersregelaar bij de wielclub in Zaltbommel. Daarbij is hij al bijna 10 jaar voorzitter van 't Hèmers Visserskoor, redactielid van de dorpskrant, lid van de dorps huiscommissie en penningmeester van de dorpsraad. Ook coördineert hij wekelijks de 6

zwemgroepen van de reumavereniging, waarbij hij 14 jaar in het bestuur heeft gezeten als secretaris. Van de cliëntenraad van verzorgingstehuis de Lindenboom in Ammerzoden is hij voorzitter en ook vertegenwoordigd hij de Lindeboom als afgevaardigde naar de CC raad van Brabant Zorg Veghel en is tevens redactielid van het Lindeblad. Zijn kinderen zeggen niet voor niets dat sinds ons vader niet meer werkt van het vrijwilligerswerk zijn werk heeft gemaakt. Voor al zijn inzet als vrijwilliger is Dirk in 2012 benoemd tot Lid in de Orde van Oranje Nassau.

Bep werkt al 25 jaar bij DHL en bezorgt pakketten in de omgeving van Werkendam. Iets wat ze ook een beetje als hobby beschouwt.

Doordat ze het al zoveel jaren doet, heeft ze een bijzondere band opgebouwd met de mensen daar.

Veel mensen kennen haar en dat geldt andersom ook. Mooie en tragische momenten worden met elkaar gedeeld als Bep weer aan de deur staat.

Ze gaan graag met vrienden op vakantie naar Duitsland. Dan verblijven ze vaak aan de Moezel. Deze vrienden hebben ze leren kennen via de reumavereniging nadat ze twee keer als begeleiding mee waren geweest.

Er is was een klik en doordat hun vrienden ook kampen met gezondheidsproblemen, reuma en hartklachten, houd je rekening met elkaar als je dingen gaat ondernemen.

Dit soort uitstapjes worden belangrijker voor Dirk en Bep, want op oudejaarsdag kreeg Dirk een telefoontje van de longarts dat hij eens rustiger aan moet gaan doen. Daardoor is hij genoodzaakt om in de toekomst te stoppen met een aantal werkzaamheden als vrijwilliger.

Ze hopen wat meer samen genieten van hun kleinkinderen en vrije tijd. In februari vond er een receptie plaats in het dorpshuis om het 40-jarige huwelijk te vieren.

50 jaar getrouwd

50 jaar huwelijk Wim en Go van Aalst- van der Meijden

In de Hofstraat in Nederhemert wonen Wim en Go van Aalst. Daar was het feest dinsdag 26 januari, want toen mocht het echtpaar gedenken dat ze 50 jaar getrouwd waren. Wim en Go, die allebei 74 jaar zijn, hebben vier kinderen, 3 meisje en een jongen. Die wonen niet zo ver weg: in Brakel, Wellseind en Wijk en Aalburg. Ook zijn ze Opa en Oma van 8 kleinkinderen, 7 jongens en een meisje. Wim heeft 25 jaar in de jachtbouw gewerkt en 25 jaar werkzaam als loodgieter. In vele huizen in Nederhemert is Wim werkzaam geweest om verwarming aan te leggen, leidingen te vernieuwen, CV kachels schoon te maken enz. Nu doet Wim dat niet meer want alles is moderner geworden en 'daar ben ik niet in mee gegaan'. Wim werd geboren in Well en kwam uit een gezin van 6 kinderen. Hij heeft Go leren kennen op de Maasdijk in Nederhemert op een zondag want Go was daar aan het wandelen en Wim kwam met zijn brommer vanuit Well over de dijk in Nederhemert en zag daar Go lopen en van het een kwam het ander. Nu wonen ze al 50 jaar samen in de Hofstraat en met veel plezier vertelde ze. Wim heeft ook hobby's. Wandelen steekt daar boven uit want als je in de omgeving van Nederhemert rijdt of richting Aalst gaat zie je Wim wandelen. In de winter

bijna elke dag. En dan niet zo maar wandelen, nee, flink de pas erin en dan 10 kilometer!

Maar fietsen doet Wim ook graag en een boek lezen op zijn tijd. In de zomer is hij veel op het land te vinden want tuinieren is ook een hobby van hem. Vele producten die ze eten komen van eigen land en ook de kinderen delen daar in mee. Die dinsdagmiddag kwam burgemeester A. van den Bosch persoonlijk het bruidspaar feliciteren. Het echtpaar vertelde mij dat de burgemeester echt een gezellige man is. Hij had aan het einde van de middag eigenlijk helemaal geen zin om naar huis te gaan, gewoon gezellig gepraat. Hij vertelde van alles en kwam niet met lege handen. Wim kreeg een oorkonde, de huwelijksakte van 50 jaar geleden, en Go kreeg een zilver schaalje (bonbonnière) aangeboden met inscriptie van de gemeente Zaltbommel.

Wim en Go zijn in 1966 getrouwd in het toenmalige gemeentehuis van Kerkwijk door dhr. Schrievers. Go vertelde "Leen van Wijk reed toen al taxi en die regelde dat er 22 taxi's kwamen om al de genodigden te vervoeren. Het was het zelfde weer als nu, donker weer en alles kaal buiten."

Go heeft gewerkt bij fam. Winterton op het eiland en daarna in de toenmalige VIVO winkel in Hedel en dan ging Go in de zomer op de fiets maar in de winter met de bus naar haar werk.

Ze heeft 16 jaar lang, 2 dagen in de week opgepast bij haar dochter Lize in Wellseind want die hebben 2 kinderen, Tom en Madelief. Die zijn inmiddels al weer 18 en 14 jaar, maar tot hun 16^e jaar heeft Oma op hen gepast. Dat zijn mooie herinneringen.

Go heeft ook hobby's: puzzelen, lezen en fietsen met de fietsclub uit Nederhemert. Wim gaat dan niet mee, die fietst alleen, want vertelde hij mij: "die fietsclub, die zitten meer aan de koffie dan dat ze fietsen". Go is ook aangesloten bij de wandelclub in Nederhemert. Die starten elke donderdagmiddag om 13.30

uur bij het Gezondheidscentrum in Nederhemert en lopen dan rustig 5 kilometer en Go is meestal van de partij, want wandelen doet ze graag. Ook met haar man Wim zie je Go wandelen maar Wim moet dan zijn tempo aanpassen want zo hard kan Go niet lopen. Veel lof was er van het echtpaar voor de Dorpskrant.

Ik denk, zegt Go, dat die door iedereen in en buiten Nederhemert wordt gelezen, echt een mooie krant. Diezelfde avond van het feest kwamen de kinderen en kleinkinderen thuis om gezellig met een hapje en een drankje bij elkaar te zijn.

Vrijdag 29 januari was er een receptie voor de familie en goede vrienden in dorpshuis De Gaarde.

50 jaar getrouwd

Henk en Riet van Wijk 50 jaar getrouwd.

En weer was er een echtpaar 50 jaar getrouwd in Nederhemert. Nu was een redactielid van onze dorpskrant te gast bij Henk van Wijk (74) en Riet van Wijk-van Aalst (72) die in de Ormelingsstraat 34 wonen. Het echtpaar heeft 3 kinderen, Artje van de benzinepomp in Nederhemert en Elias, die woont in Harmelen en Jennie die in Waardenburg woont en daar een slagerij hebben. Henk en Riet hebben ook 11 kleinkinderen en 3 achter- kleinkinderen.

Als ik binnen kom staat de koffie al te pruttelen en de kinderbox staat in de keuken want af en toe moet Oma oppassen, ook zelfs op hun achter- kleinkinderen.

De tijd die ik heb om een artikel over dit echtpaar te schrijven is kort, de dag nadat ik geweest ben gaan ze voor 3 weken op vakantie, naar Zwitserland. Dan gaan ze naar het plaatsje Frütingen daar komen ze al 31 jaar hebben daar een studio/hotelkamer ter beschikking en trekken daar al die jaren op met de beheerders. Langlaufen, want er is daar veel sneeuw en verschillende kinderen van hun met de kleinkinderen komen ook daar naar toe want dit jaar is het dubbel feest Henk en Riet 50 jaar getrouwd.

Henk kan mooi vertellen en ik hoorde van hem dat hij vele bazen in zijn loopbaan gehad heeft te veel om op te noemen. Henk: "Ik zat in 1956 op de Ambachtsschool en het vroege dat jaar erg hard, dat weet ik nog. Mijn moeder zei: "Je hoeft niet meer naar school Henk, ga maar werken, wat centen verdienen." En zo kwam ik terecht bij de bakkerij van Doruiter, toen een naam in de omgeving. Maar ik had de leeftijd nog niet om thuis te blijven van school, zodat de politieman Wisseling (wie kende die niet in die tijd) mij kwam halen, want ik was nog leerplichtig." De laatste 30 jaar, voordat Henk met zijn 59 jaar in de vut ging, heeft hij gewerkt bij HWZ. Hij was daar machinist op een asfaltmachine en heeft daar altijd met plezier gewerkt.

Henk heeft een betaalde hobby: appels en peren plukken bij een fruitkweker in Brakel. En

tuinieren thuis of bij de kinderen doet Henk ook graag. Overal bijspringen als de kinderen hulp nodig hebben dat is het motto van Henk en Riet. Soms gaat Henk voor zijn schoonzoon het Reformatorisch Dagblad rijden, laden in Waardenburg en dan de Brabantroute rijden en lossen bij bezorgers. Henk luistert graag naar mannenkoren en het Kamper mannenkoor is favoriet bij hem. Maar als ik over het mannenkoor 'Halleluja' uit Urk begin, dan is Henk ook enthousiast. Henk heeft in zijn leven twee onderscheidingen gekregen eentje van de Nederlandse Vereniging van Wegenbouw 25 jaar dienstverband en eentje van de Bloedbank Sanquine. Henk gaf elk jaar bloed, 30 jaar lang, en hij vertelde dat dit in zijn diensttijd begonnen was. Je kreeg dan een vrije dag als je bloed wilde geven en die vrije dag wilde Henk wel hebben. Bij elkaar heeft Henk zeker 35 liter bloed af gegeven aan de bloedbank. Het is een keer gebeurd, vertelde hij, dat ze belden vanuit het ziekenhuis dat ik direct moest komen want ze hadden mijn bloed nodig.

Riet heeft als grootste hobby wandelen en je ziet Riet nog al eens lopen en soms denk je wat loopt die Riet toch apart want ze heeft het tempo erin het lijkt wel snelwandelen. Riet beaamt dat ook en vertelde dat er wel eens mensen met de auto naast haar stoppen en vragen of ze mee wil rijden want ze denken dat ze de trein gemist heeft.

Henk en Riet hebben 15 jaar lang de Rode Kruis Bloesemtocht gelopen 25 kilometer. Maar nu gaat het moeilijker, want Henk tobt met zijn knieën en Riet vindt de bloesemtocht alleen lopen niet leuk.

Toch, als ik daar zit, dan merk ik dat ze 16 april het weer gaan proberen, dan de 15 kilometer, dat zou toch fantastisch zijn.

Henk en Riet zijn al 2 keer met een reis mee gegaan naar Israël en dat waren mooie reizen. Riet doet ook graag lezen en is oppas oma want de kleinkinderen komen ook graag logeren en zelfs de achter- kleinkinderen. Henk is een echte Hemertse maar Riet komt van geboorte uit Well uit een gezin van 6 kinderen. Riet en Henk hebben altijd in Nederhemert gewoond. Eerst in een gemeentewoning in de Hofstraat, later gebouwd in de Hofstaat (nu het huis van Bertus van Aalst) en later weer gebouwd in de Ormelingsstraat. Daar woont het echtpaar nog steeds.

Het feest heeft op de gedenkdag plaats gevonden in Heusden bij Ton en Nel van der Steenhoven die het gebouw de Open Hof beheren. Ongeveer 130 familieleden en kennissen kwamen het echtpaar feliciteren. Loco- burgemeester Adri Bragt kwam een dag later namens de gemeente Zaltbommel het echtpaar feliciteren en bood de trouwakte aan van 50 jaar geleden en Riet kreeg een bonbonnière met inscriptie het wapen van de gemeente Zaltbommel. Het echtpaar kan terug kijken op een mooie dag met vele herinneringen.

Veel lof was er van het echtpaar over Dorpskrant Nederhemert, Henk "echt alles staat erin, gewoon fantastisch".

Een jongere met een hobby

Een jongere met een hobby – Jacob van Wijk

Jacob is 13 jaar, bijna 14 en van wat nu nog zijn hobby is wil hij in de toekomst zijn beroep maken: meubelmaker. Al vanaf dat hij jong was vond Jacob het leuk om met hout bezig te zijn. Ook zijn oudere broer Cornelis van 16 jaar is graag met hout bezig, maar zijn hart ligt meer bij de vrachtwagens. Daarom volgt hij in Wijk de opleiding motorvoertuigentechniek. Hierdoor heeft hij helaas niet zoveel tijd meer om met hout bezig te zijn, maar afgelopen zomer heeft hij een prachtige sleepauto gemaakt, die menig jongen graag zou willen hebben om mee te spelen.

Omdat hun vader Bertus van Wijk meubelmaker is, kregen beide jongens de liefde voor het meubel maken als het ware met de paplepel ingegoten. Jacob zit nu nog op de TL in Wijk, maar als hij daar klaar is wil hij leren voor meubelmaker en daarna zijn vader opvolgen.

Bertus heeft in Wijk zijn bedrijf en buiten school draait het leven van Jacob dan ook veelal uit het werken met hout bij zijn vader. “s Morgens om 5 uur sta ik op om te leren en daarna ga ik met mijn vader mee naar het werk. Daar help ik alvast wat mee, drink nog

wat koffie en ga dan naar school,’ vertelt Jacob. ‘En als ik met de schoollessen klaar ben ga ik weer naar m’n vader om hem te helpen, of om aan mijn eigen houtproject te werken. Dat vind ik leuk om te doen.’

En dat hij het leuk vind is te zien aan het enthousiasme waarmee hij zijn zelfgemaakte projecten laat zien. Door de jaren heen heeft hij -zo jong als hij is- al een aardig aantal zelfgemaakte meubels op zijn naam staan. Zo heeft hij samen met zijn broer Cornelis hun eigen stapelbed getimmerd. Verder hebben ze nog deurtjes gemaakt voor de kastjes tegen de wand, een plankje, een boekenkast en een lange smalle kast waar Jacob zijn speelgoed tractors in heeft staan nu hij daar niet meer mee speelt. Het mooie aan de lange smalle kast is dat het op een orgelpijp lijkt als de deur dicht zit.

Hoe hij op dat idee is gekomen? Door zijn vader. Die heeft op zijn werk een zelfgemaakte kast staan die ook op een orgelpijp lijkt. Zijn vader wilde namelijk vroeger graag orgelbouwer worden. Daar was echter weinig werk in te vinden, waardoor hij uiteindelijk toch besloot om meubelmaker te worden. Door het maken van de ‘orgelpijp-kast’ zie je de liefde voor orgels toch een beetje terug. Net als dat hij ook ooit eens is begonnen aan een miniorgeltje.

Maar zoals dat gaat met eigen projecten, was het er nog niet van gekomen om het af te maken. Toen Jacob het orgeltje een tijdje geleden zag staan wilde hij hem graag afbouwen. Op advies van zijn vader is Jacob echter met een nieuwe begonnen.

Zo'n orgeltje begin je natuurlijk niet vanuit het niets op te bouwen. Daar heb je een ontwerp voor nodig. Daarom is Jacob op internet gaan zoeken en daar vond hij een tekening. De eigenaar van de tekening werd benaderd met de vraag of hij de tekening op wilde sturen en gelukkig was dat geen probleem. Aan de hand van de tekening (hij heeft zelfs nog een fout in de tekening gevonden) is Jacob begonnen te bouwen. Waar het orgeltje op de tekening recht-toe-recht-aan is ontworpen, heeft Jacob er hier en daar zijn eigen twist aan gegeven door er sierrandjes aan te maken. En waar het oorspronkelijk de bedoeling was om de lucht via een slang de orgelpijpjes in te blazen, heeft Jacob er voor gekozen om er een blaasbalg aan te maken. Het resultaat mag er wezen. Uiteindelijk heeft hij er een compleet werkend orgeltje van gemaakt waar een hele toonladder Dorpskrant Nederhemert

op gespeeld kan worden. Het is nagenoeg af. Het moet alleen nog gestemd worden. Dit gebeurt door de dopjes die bovenop de orgelpijpjes zijn gemaakt verder naar beneden te duwen, of iets hoger te laten zitten.

Jacob heeft verder nog diverse dingen gemaakt. De ideeën krijgt hij gaandeweg. 'Onlangs heb ik voor mezelf een eigen telefoonhoesje van hout gemaakt. Mijn telefoon was kapot gevallen en toen bedacht ik dat ik zelf ook wel een hoestje van hout kon maken, vanbinnen bekleed met fluweel.' En dus heeft Jacob nu zijn eigen, zelfgemaakt, unieke telefoonhoesje. 'Doordat ik iets leuk vind, wil ik het maken en ga ik er over nadenken hoe ik het zo goed mogelijk kan maken. Zo had ik in Urk een klok gezien die ik mooi vond. Ik heb toen op marktplaats gezocht en daar werd een uurwerk aangeboden. Mèt kast, maar zonder beelden en toebehoren erbij. Ik heb toen de kast als voorbeeld gebruikt en zelf helemaal een nieuwe klok gemaakt,' vertelt Jacob. 'Het is leuk om creatief met ideeën te zijn en je eigen draai aan dingen te kunnen geven.' Wat dat betreft houdt hij meer van het fijnwerk dan van het recht-toe-recht-aan timmerwerk. Maar dat hoort ook bij het werk en dat vind hij helemaal niet erg.

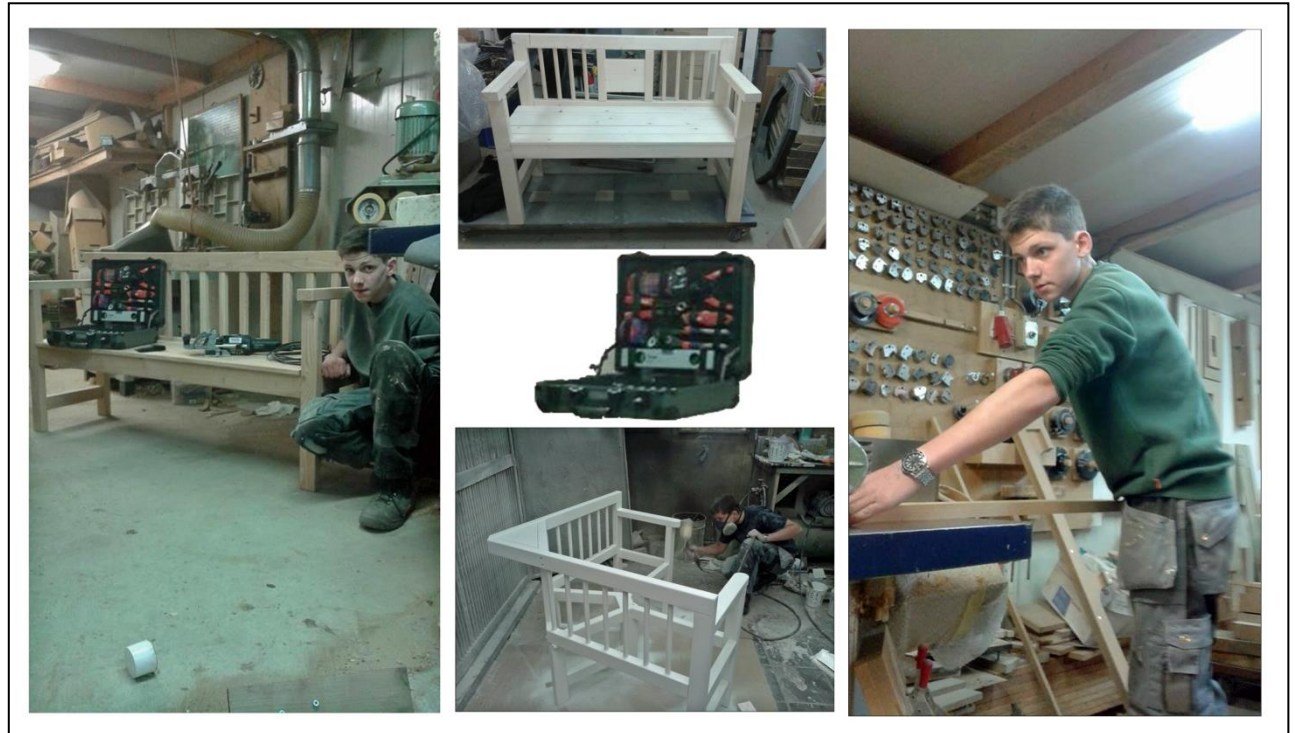

Dat zijn vaardigheden ook buitenshuis worden opgemerkt is te zien aan het feit dat hij al voor

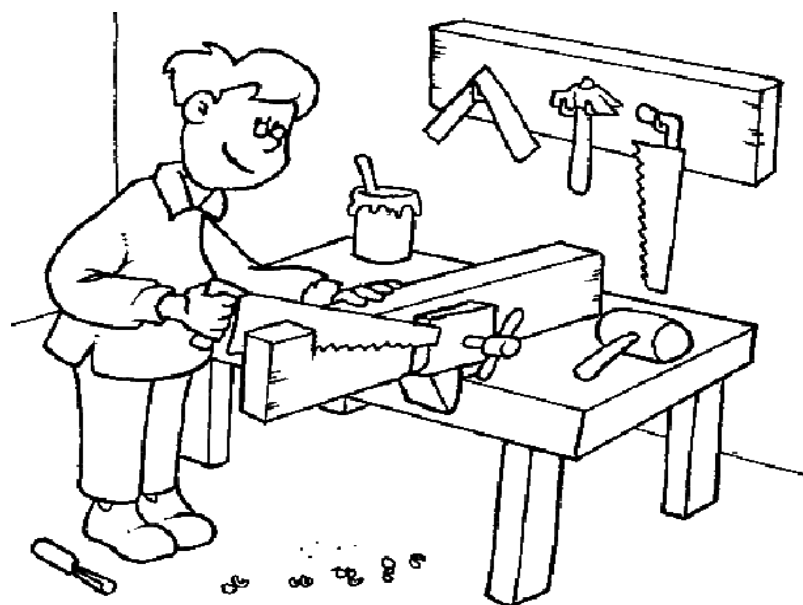
diverse familieleden en leraren op school dingen van hout heeft gemaakt. Zo heeft hij een hoekbankje voor zijn nicht gemaakt, steuntjes voor de schouw voor iemand op school, een schommelstoel, een stuk of 4 bankjes en een prachtige houder voor de bijbel van zijn vader. Deze houder heeft hij stiekem moeten maken op zaterdagmiddag als zijn vader niet thuis was.

Hij is ook kritisch op wat hij gemaakt heeft. Een bankje dat zo' 2 jaar geleden heeft gemaakt wil hij gaan vervangen, want daar is hij niet meer tevreden over.

Jacob heeft alweer nieuwe projecten op het oog en het zal nog maar een paar jaar duren voordat zijn hobby zijn werk zal worden. En van je hobby je werk maken: wie wil dat nou niet?

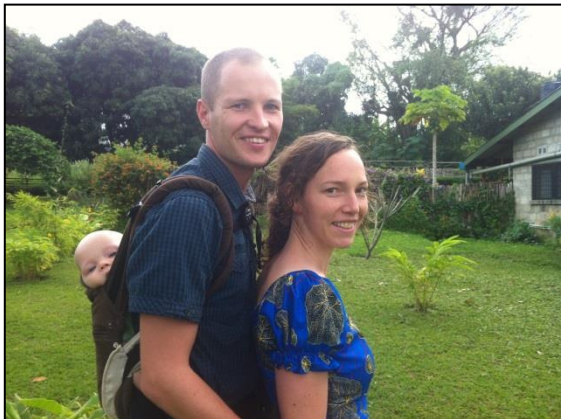

kleurplaatje:

Van pillenpoeper tot tropendokter

Oud-dorpbewoner Willem Folmer - Van pillenpoeper tot tropendokter

Het is alweer 18 jaar geleden dat ik uit Nederhemert verhuisde naar Apeldoorn. Mijn eerste herinneringen zijn de wandelingen met Leendert en Cor elke ochtend naar de kleuterschool van De Wegwijzer. Veel mooiere plaatsen dan Hèmert om als kind op te groeien kan ik me niet bedenken. Na het avondeten rende ik vaak de straat op om daar alle vriendjes te vinden en indiaantje te spelen. Andere keren ging ik crossen met mijn bmx-je, ondergrondse hutten bouwen met Niels achter onze garage, voetballen in de Ormeling of op zaterdagmiddag soep en friet eten bij de familie Oomen die via ons tuinhekje altijd in de buurt waren en waar ik altijd wel een vriendje vond om mee te spelen. In de herfst kastanjes jatten, in de winter schaatsen of met de fiets op het ijs rijden, in de zomer voor één gulden per uur zonnebloemen kappen of zwemmen in de maas en in de lente door de weilanden struinen. Ik heb er ook mijn liefde voor dieren ontwikkeld: we hadden altijd kippen, konijnen (dankzij onze Vlaamse reus kreeg het dwergkonijntje van Leendert kleintjes), katten en ik verzamelde regelmatig zo'n honderd kikkers die het meestal wel enkele dagen in mijn zandbak volhielden. Op De Wegwijzer had ik het ook altijd naar m'n zin, alhoewel ik niet zo geschikt was voor school. In groep drie riep ik keihard 'eerstes!' als ik klaar was met mijn sommetjes en juffrouw Van Staalduinen schreef een paar keer bemoedigend in mijn rapport 'Willem wordt rustiger'. Alhoewel ik

tijdens de verhalen die meester den Ouden ons voorlas wel muisstil was.

Waarschijnlijk vanwege het werk van mijn vader werd ik zo af en toe door mijn vriendjes 'de pillenpoeper' genoemd. Maar één ding wat ik in ieder geval niet wilde was dokter worden. Timmerman leek me een veel mooier beroep

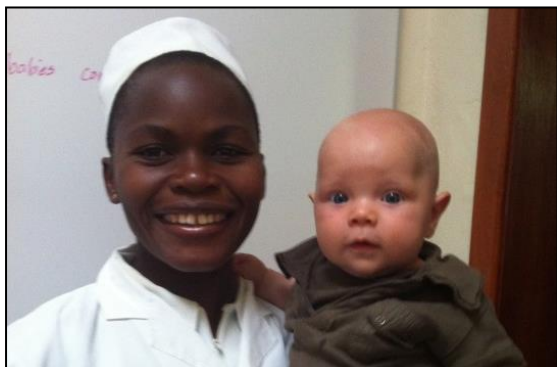
(en dat lijkt het me regelmatig nog steeds). Na groep 8 van de Wegwijzer verhuisden wij naar Apeldoorn. Ik weet nog steeds dat meester van der Toorn in zijn afscheidsgedicht zei: 'Willem is weer eigenwijs en hij gaat verder op het Fruytieronderwijs'.

In Apeldoorn ging ik dus naar de middelbare school De Fruytier. Omdat ik met mijn middelbare schoolvrienden al regelmatig met aandelen bezig was, dacht ik aan een economische studie. Op het allerlaatste moment wisselde ik nog van profiel en werd het Natuur en Gezondheid. Na mijn schoolexamen ging ik zeven weken vrijwilligerswerk doen in Zuid-Afrika; toiletten graven, zieken bezoeken en rondreizen. Ik vond het heel bijzonder werk. Na de vakantie begon ik met mijn studie geneeskunde in Rotterdam. Het was namelijk de enige studie die overbleef nadat ik de alle andere studies had afgestreept. Dus toch maar pillenpoeper...

Tijdens de studie geneeskunde ben ik enkele keren voor stages naar Afrika geweest. De eerste keer was in een klein missieziekenhuis in Rwanda. Ik vond het ontzettend mooi werk: zo afwisselend en zo praktisch: eerst een keizersnede doen, dan een echo maken, vervolgens een kindje met Malaria zien en daarna weer een gebroken been gipsen.

Opgegroeid in de kerk kwam ik in de eerste jaren van mijn studie tot persoonlijk geloof in de Heer Jezus, de Zoon van God. Al tijdens de middelbare school had ik veel boeken over zending gelezen. Het trok me erg aan; het leven dicht bij God en het avontuur. Aan de andere kant leek het me ook weer ver van mij bed. Tijdens de periode in Rotterdam ging ik er

steeds meer over nadenken. Tropenarts leek me het mooiste vak en het missionaire werk trok me aan. Maar ik twijfelde wel of dit echt iets voor mij was.

De relatie met Joanne heeft daarin veel geholpen. Joanne, nog een stuk eigenwijzer dan ik, zocht namelijk een mannelijke dokter die met haar mee de tropen in wilde. Zij wilde als kind altijd al zuster worden voor 'de arme kindertjes in Afrika' en was nu ook met Geneeskunde bezig. Zes weken na ons trouwen gingen we drie maanden werken in Ghana waar we een mooie tijd hebben gehad.

In 2011 begon ik met de opleiding tot tropenarts en Joanne volgde twee jaar later een training in Verloskunde. Ondertussen waren we in gesprek met verschillende zending- en hulporganisaties en zijn we een korte periode wezen werken in Uganda. Uiteindelijk zijn we eind 2014 uitgezonden door de GZB (Gereformeerde Zendingsbond) naar de Democratische Republiek van Congo.

Congo: een ontzettend groot land in centraal Afrika met een prachtige natuur en rijk aan grondstoffen. Toch is het door oorlog, corruptie en een instabiele regering één van de armste landen ter wereld. Naar schatting zijn er door de oorlog van 1996 tot 2004 zes miljoen mensen overleden. In het dorp waar wij wonen leeft een gemiddeld gezin van 10 personen van eigen landbouw en één euro per dag. Ook de gezondheidszorg is heel matig. Als die er al is, is het meestal georganiseerd door de kerk. We hebben het afgelopen jaar gewerkt in een missie ziekenhuis in Nyankunde. Een ziekenhuisje met 120 bedden en 12 artsen. Joanne werkt op de Verloskunde. Ze ziet zwangere vrouwen, begeleidt bevallingen, doet keizersnedes en leidt de lokale

verpleegkundigen op. Ik werk met een ervaren Amerikaanse chirurg op de afdeling Chirurgie. Ik zie allerlei patiënten op de afdeling en polikliniek en daarna opereer ik het grootste deel van de dag. We genieten er allebei veel van om hier te wonen. De rust van het dorp (nog rustiger dan Hèmert!), de prachtige mensen, de natuur en het mooie afwisselende werk wat we mogen doen. Het is ons verlangen om in ons werk de mensen te dienen zoals de Heer Jezus ons mensen gediend heeft. Door de mensen te helpen met medische zorg en de Goede Boodschap te laten zien en te laten horen.

Bij al het mooie van het werk zijn er ook de dagelijkse uitdagingen: patiënten die (onnodig) overlijden, soms drukke werkdagen, kakkerlakken en vleermuizen in huis, etc. Maar we voelen ons hier echt op ons plek en we geloven dat God ons dit werk gegeven heeft. Het eerste jaar in Nyankunde was een soort voorbereidingsjaar waar we meer van de tropengeneeskunde en lokale taal hebben geleerd. Over enkele maanden hopen we te verhuizen naar een kleiner ziekenhuis in het regenwoud van Oost-Congo om daar de kerk te helpen met de opbouw ervan.

Afgelopen mei is hier ons eerste kindje geboren: Lukas. We hebben hem ook een Swahili naam gegeven: Baraka, wat 'zegen' betekend. We hopen dat we hier als gezin nog lang kunnen blijven wonen en werken. Lukas voelt zich hier in ieder geval helemaal thuis. Hij wordt door alle verpleegkundigen door de lucht gezwaaid en hobbelt regelmatig mee op een Congolese rug. Of hij later ook pillenpoeper zal worden weet ik niet. Eén ding is wel duidelijk: eigenwijs is hij al.

Een Hèmertse van 50

MARIJKE VAN LOON WERD 50 JAAR

Feest was het donderdag 4 februari in de Korenbloemstraat. Op nr 15 voor het huis in de voortuin van Wim en Marijke van Loon, stond een levensgrote pop van een paar meter hoog. Wat was er aan de hand? Marijke van Loon werd 50 jaar en heel Nederhemert mocht dat weten.

De kinderen van Wim en Marijke verrasten hun moeder met deze pop en je ziet de pop en een "klein" Marijke op de foto.

Wij laten Marijke even aan het woord:
Ik ben Marijke van Loon, dochter van Piet en Dien van Wijk den Teuling, geboren op 4 feb.1966 op Hofstraat 36 te Nederhemert. Ik heb 2 zussen en 6 broers en ik ben de jongste van het stel.

Als kind heb ik een korte tijd op de drumband gezeten, jazeker die was er ook in Nederhemert en ook op het kinderkoor ben ik geweest en vele jaren bij Hamarithi geturnd.

Na de kleuterschool "de Woelwaters" en de lagere school "De Wegwijzer" ben ik naar de huishoudschool in Zuilichem gegaan en daar heb ik mijn diploma gehaald. Op 16-jarige leeftijd ben ik gaan werken bij mijn zwager in de kaashandel. Op markten staan en bij mensen langs de deur, wat heel erg leuk is om te doen. Maar ik ben gestopt toen wij ons eerste kindje verwachtten.

In 1985 ben ik getrouwd met Wim van Loon en gaan wonen op Korenbloemstraat 15 in Nederhemert, waar we dus inmiddels bijna 31 jaar wonen. Allebei zijn wij echte Hemertsen. Samen hebben wij 3 dochters, een schoonzoon en een schoondochter en sinds 8 november 2015 een kleinzoon waar we ontzettend trots op zijn.

Na wat naaiwerk gedaan te hebben voor 't Kloske, heb ik ook nog brood bezorg met bakker Bracht.

Jaarlijks film ik ook de Truckpulling van de Oranjevereniging waar ik dan ook een dvd van maak en heel soms film ik ook wel eens op een bruiloft.

Ik ben een vaste supporter van 't Hemerts Visserskoor waar Wim lid van is en waar ik ook wel eens foto's maak en ook soms wel eens film bij bijzondere gebeurtenissen. En als het nodig is verkoop ik ook cd's voor het koor.

Dit jaar wil ik gaan ballonvaren, wat best een uitdaging is omdat ik nogal hoogtevrees heb, maar ik wil het proberen.

Dus beste mensen in Nederhemert als jullie binnenkort een ballon in de lucht zien dan zou dat Marijke kunnen zijn die in die ballon zit.

Nieuw bedrijf: Aloë Vera Forever

**Distributeur van Aloë Vera Forever,
Pieter van Ooijen**

Ik ben nu precies een jaar met veel plezier distributeur en na een geweldige dag op de wintermarkt waar ik m'n neus en m'n product heb laten zien in de kraam, werd me gevraagd een stukje te schrijven in de dorpskrant. Een hele eer natuurlijk, maar wel erg moeilijk. Want ik zou bladzijden vol kunnen schrijven waar het allemaal goed voor is en waar het allemaal voor helpt, maar laat dat door hele strenge eisen van hogerhand nu niet mogen.

Eén ding kunnen ze niet verbieden en dat is mijn enthousiasme over te dragen aan jullie. Dat betekent dus een bezoekje aan "mijn aloë winkeltjeskast" voor al uw vragen en de producten, waarvan ik het meest gangbare op voorraad heb en de rest op bestelling meestal binnen 2 dagen geleverd wordt. De uitspraak, voor elk kwaaltje een middeltje, komt hier goed van pas. Het is een goed en puur product, zoals vele mensen onder ons al weten. Ik zal dus een paar van mijn favoriete producten die wij als gezin elke dag gebruiken omschrijven.

Ik baalde van alle shampoos, deodoranten, zeep en parfums, zelfs die andere mensen op hadden. Gek werd ik van de jeuk. Toen probeerde ik dit product, zo voedend, verzorgend en zacht met een optimale verhouding Aloë Vera. Op diverse producten in de winkels zie je wel eens staan, 'bevat Aloë Vera', en denk je snel dat het goed is. Maar als je het etiket gaat lezen is het grootste bestanddeel water met nog een aantal stoffen en een vleugje Aloë.

Bij dit product van Forever staat Aloë meestal als eerste ingrediënt op de verpakking en is het bij de Gelly zelfs het grootste bestandsdeel met 96,3 %. Gelly is in ons gezin DE tube tegen alle pijntjes en kwaaltjes, voor zowel inwendig als uitwendig gebruik. Het heeft de eigenschap snel en diep in de huid door te dringen, bevat tenminste 6 antiseptische bestanddelen die bacteriën, virussen en schimmels doden of remmen in de groei, stimuleert celgroei, is pijnstillend, vermindert jeuk, hoest, keel en maagpijn, onderdrukt ontstekingsreacties waarbij de roodheid, de zwelling en het warme kloppende gevoel gelijk verdwijnen, verkoelt, bevat geen olie-achtige substanties, waardoor het de huid niet afsluit maar de huid kan blijven ademen, droogt de huid niet uit en de pH waarde is steeds rond 5,5 dat ervoor zorgt dat de gels niet irriteren, zelfs niet rond de ogen. Oogcontact moet wel vermeden worden.

De deodorant die wij verkopen was mijn redder in nood. Vroeger gebruikte ik soms geen deodorant om mijn huid weer bij te laten

komen vanwege de jeuk die het veroorzaakte. Ook mijn man gebruikt hem. Waar hij last had van zweetplekken, zie je die nu niet meer terug, zelfs bij forse inspanningen niet. Een verademing voor ons beiden. De Deo stick is ontwikkeld om te zoeken naar een balans tussen enerzijds het afvoeren van afvalstoffen en anderzijds het tegengaan van zweetgeur en een geïrriteerde huid. De Aloë beschermt en voedt de huid, zodat het niet irriteert, zelfs niet direct na het ontharen. Ook bij een zeer gevoelige huid kun je dit product gerust gebruiken en het heeft een milde geur, waardoor het voor mannen én vrouwen te gebruiken is.

Twee maal daags poetsen wij de tanden met onze tandpasta. Een natuurlijk product, dus niet schadelijk voor het lichaam en is zelfs gezond! Gewoon doorslikken en het zal je juist goed doen in tegenstelling tot andere tandpasta's met fluoride. En het heeft natuurlijk ook de werking die je mag verwachten van een tandpasta en is veilig voor kinderen en baby's.

En dan is er nog de drank, die zelfs een lammetje gered heeft. We eten elke dag voedsel en ons lichaam is net een kleine fabriek. Het eten komt door onze darmen heen en de darmwand haalt alles eruit wat we nodig hebben. Dat wordt dan door ons bloed naar de organen gebracht. De overige afvalstoffen komen via de natuurlijke weg naar buiten en belanden in de wc pot. Maar helaas blijven veel afvalstoffen achter op onze darmwand, want onze darmwand is niet glad van binnen. Het bevat vele uitsteeksels om meer darmwand oppervlakte te krijgen en naarmate dat wij voedsel tot ons nemen, komt er als het

ware een laagje op deze darmwand te liggen. Ook tussen de uitsteeksels hopen afvalstoffen zich op. Daardoor kunnen dus minder voedingsstoffen worden opgenomen en gaan verloren voordat ze bij onze organen komen en functioneert alles minder. Veel mensen zijn moe en hebben geen energie en kunnen kwaaltjes krijgen. Zodra je Aloë Vera gel gaat drinken, reinig je je darmstelsel. Een stofje saponine genaamd, verwijdert alle afvalstoffen die achter zijn gebleven. Hierdoor kan de darmwand weer alle voedingsstoffen opnemen die je lichaam zo hard nodig heeft. In de gel zitten ook nog eens heel veel voedingsstoffen die ook kunnen worden opgenomen door je darmwand. Hierdoor kunnen je organen een gezonde boost krijgen en kun je ook meer energie krijgen en je fitter voelen. Je maag darm stelsel kan zo in balans komen. Goede voeding is echt heel belangrijk voor een gezond lichaam.

Ik hoop zo een duidelijk beeld te hebben geschetst van de geweldige werking van de Aloë Vera producten en dan heb je het nog niet eens gebruikt. Ik heb het resultaat gezien en gevoeld en het is ongelooflijk. Je moet er wel geduld voor hebben, want wat jaren geleden gekomen is, is niet de volgende dag over. Ook al zou je dat wel graag willen natuurlijk. Ik ben absoluut geen dokter, laat dat heel duidelijk zijn en vele dingen zijn op te zoeken en na te lezen op internet. Ik heet u van harte welkom op 't Eksternest, Molendwarsstraat 5. Als u zeker wilt zijn dat ik thuis ben kunt u bellen naar 0418-551995 of loop gerust geheel vrijblijvend eens binnen. Ook kunt u bij ons terecht voor cadeaubonnen voor een origineel en nuttig cadeau.

Column Betje Wolfers

Een klein meisje en de grote stad

Het is zomer 1957. Het meisje heeft eindexamen MULO gedaan en zal tot haar eigen verwondering 1 september naar het internaat in de grote stad Gouda gaan.

Ze is er een keer eerder geweest. Dat bezoek heeft diepe indruk op haar gemaakt.

Af en toe neemt moeder haar mee naar Den Bosch om nieuwe kleren te kopen. De zusjes kijken wat schuw toe.

Verder is het een gewone zomer voor het meisje. D.w.z. schoffelen in de Heuf, aardappelen rapen en meer van die zomerkarweitjes. Zo verdient ze nog een centje bij voor het grote avontuur 'Gouda'.

Eindelijk is het zover. Haar vader heeft een dag vrij genomen bij de firma Hobo. Haar moeder loopt wat zenuwachtig heen en weer, doet de laatste kleren in de koffer en dan gaat het op weg naar Zaltbommel. Daar is de trein en via Geldermalsen en Vianen komen we in Utrecht. Daar is het overstappen geblazen voor Gouda.

Zo reizen er meer jongens en meisjes naar Gouda, want daar opent de kweekschool zijn deuren voor een aantal nieuwe, jonge, verleggen 'studenten'.

De opening van het schooljaar vindt in een van de kerken van Gouda plaats en dat betekent vanaf het internaat door de tunnel weer terug naar de stad. Je hoeft alleen maar een paar mensen in klederdracht te volgen: Staphorsters of Zeeuwen.

Na het openingswoord van de heer Kuyt gaat de hele stoet weer terug naar het internaat. Dat is in de Frederik Hendriklaan in Gouda Noord.

Onze ouders gaan op weg naar huis en wij zitten wat onwennig in een grotere kamer die de eetkamer blijkt te zijn.

's Avonds komen de ouderejaarsdames op onze kamer om eens goed kennis te maken met de verleggen nieuwelingen. De oudere meisjes hebben het echt voor het zeggen: 'Betje, word jij Betje genoemd? Wat ouderwets, dat kan toch helemaal niet meer'. En binnen de kortste keren heet ik 'Bep'. Laat ik het nog maar niet thuis vertellen. Afijn, het duurt nog vier weken voor het zover is.

Het internaatsleven gaat al wennen. Maar goed ook, want het zal minstens vier jaar gaan duren.

Al heel gauw ontstaat er een ochtendritme: opstaan, ontbijt, corvee en dan naar school. 's Avonds natuurlijk huiswerk maken op je kamer. Voor onze studiebeurs moesten wij goede cijfers halen, gemiddeld 7½. Ga er maar aanstaan!

Ik heb het altijd goed naar mijn zin gehad op school en op het internaat. Fijne vriendinnen leren kennen, mooie logeerpartijen gehad, vooral in Zeeland, tot dan een voor mij totaal onbekende provincie.

Aan alles komt een eind en met het behalen van de akte komt er een einde aan voornoemde jaren.

Terug naar de Bommelerwaard, naar Nederhemert, naar huis. Ik word onderwijzeres op de lagere school in mijn geboortedorp. De school waar ik zelf lezen en schrijven heb geleerd.

Dit is vier jaar lang zo gegaan en toen vertrok ik naar Barneveld. Vandaar uit heb ik mijn vleugels wijder en wijder uitgeslagen. Tot in Canada toe.

Hooien

Hooi(en) - deel 2

Het zal rond 1930 geweest zijn toen de zeis in ons dorpje concurrentie kreeg van de maaimachine. Deze machines stonden op brede stalen wielen die een mes aan moesten drijven op een balk die stalen vingers had. Deze balk schoof over de grond het gras kwam tussen de vingers en werd afgeknipt. Het kwam bijna op hetzelfde neer als bij de kapper een tondeuse. Aan het eind van de balk zat een houten plank deze schoof het gemaaid gras iets om zodat er een scheiding kwam tussen het gemaaid en ongemaaid gras. Dit noemt men een zwadbord. Op de weg kon men deze balk verticaal vast zetten dan werd hier gelijk een plank op de vingers gezet zodat deze niemand zou verwonden. Toen de eerste maaimachine hier kwam stonden de meeste boeren niet te juichen want zo iets kon niet goed zijn voor de grasmat. Er waren er bij die beweerden dat als men daarmee ging maaien, je voor de rest van het jaar de groei van het gras kon vergeten. Het grootste nadeel aan deze machine's was dat er nog als eens plukken gras voor die vingers ging zitten en alles op stroopte. Dan moest het hele spul terug om schoon te maken en dan weer met gang opnieuw vooruit want ging dit te langzaam dan ging het mes niet snel genoeg en liep alles weer op een hoop. Dat terug rijden was meestal een drama met een 1 paards machine ging dat nog wel want dan liep het paard tussen een burrie had dan een broektuig aan

en drukte die maaier terug, maar als er 2 paarden voor stonden was dat anders want tussen die 2 paarden zat maar 1 langboom die met een leren riem om hun hals hing en deze hadden geen broektuig dus moest bij verstopping de machine terug dan konden die paarden wel een klein beetje helpen maar het meeste moest de boer zelf doen door de wielen met de hand terug te draaien.

Toen de meesten een beetje over de eerste schrik heen waren en zagen dat het gras na het machinaal maaien toch weer uit liep, waren er boertjes die het toch wel zagen zitten. Het ging toch een stuk sneller dan met de zeis. Omdat er in het begin hier maar 1 of 2 machines waren, vroeg men een ander om te maaien. Nu zou men zeggen: 'Ik laat de loonwerker komen'. Maar van dat woord hadden zij nog nooit gehoord, want die naam is pas ontstaan toen men met een traktor loonwerk ging doen. Mensen die met paard(en) bij een ander gingen werken noemde men KLAPZWEPEERS.

Ik ben het nooit meer vergeten. Ik was aan het schoffelen en een paar akkers verder was een klapzweper aan het gras maaien met 2 paarden. Dat ging van geen kant. Iedere keer stroopte die maaibalk alles op een hoop. Ik zie het nog voor me hoe die klapzweper, die helemaal doordraaide, aan die leidsel hing om het hele spul terug te krijgen. Ik dacht: 'hij trekt straks die paarden nog de tanden uit hun mond'. Ik kon in gedachten die klapzweper wel

verscheuren, maar ja daar was ik veels te klein voor, want ja die dieren konden er tenslotte niets aan doen. Later ben ik hier toch op terug gekomen en kon ik die klapzweper begrijpen en dat kwam door het volgende.

Wij hadden mee van de eerste hier een maaibalk aan de traktor. Hiermee ging ik bij anderen maaïen, dat noemde men dus wel loonwerk. Kklapzweper werd toen een uitstervend beroep. Nu waren er in ons dorp 2 broers met een boerderij. Een van hen kwam vragen of ik voor hun een perceel hooigras kon maaïen. Ik vroeg hoe groot dat land was, dan kon ik een inschatting maken hoe lang ik daar werk mee had. Hij gaf de oppervlakte op en ik dacht: 'Als ik nou morgen om 8 uur na het melken er aan begin, dan kan ik het om 11 uur eraf hebben'.

Dat liep heel anders. Het begon al toen ik bij die broers mij 's morgens meldde. Ik moest een wagen meenemen daar een Schoor op lag. Een Schoor was een demontabele brug deze bestond uit 7 ronde houten balken en een stapel planken van 3 meter lang. Nu moest ik eerst die brug mee leggen. Die balken werden over de sloot gelegd, moesten wat ingegraven worden zodat de bovenkant gelijk met het land lagen en dan werden de planken los op die balken gelegd. Dan kon men er overheen rijden. Dus de brug over de sloot gelegd en er overheen met de traktor. ik dacht nu naar achter te rijden waar ik het hooigras zag staan, maar die vlieger ging niet op, want daar lag nog een sloot tussen. Dus dat Schoor weer opladen en bij de volgende sloot weer leggen. Eigenlijk waren die weilanden Eilanden. Eindelijk kon ik aan het maaïen. Maar dat werd een drama. Ik kon nog geen 5 meter rijden of alles stroopte op. Ik werd er stapelgek van. Toen moest ik aan die klapzweper denken daar ik zo boos op was geweest en kon nu begrijpen waarom hij zich afreageerde op die paarden. Want laten we nou eens eerlijk zijn je bent met iets bezig en het blijf maar mislukken. Op een zeker moment raakt toch je aangeboren geduld op en dan kan er maar het beste niemand in de buurt zijn.

Ik had de vorige dag ingeschat dat ik 11 uur klaar zou zijn, maar het liep al tegen 12 uur en het eind was niet in het zicht. Geen eten meegenomen en weinig drinken en ik kon niet vluchten ook want dan kwam ik een brug tekort. Daar tovert toch die ene broer een fles bessenjenever en 3 glaasjes voor de dag. "Kom jongen, dan krijg je eerst een borreltje, dan wordt je wel wat rustiger." Ik zeg: "Man, geef me alstublieft de hele fles en maak me pas wakker als het gras eraf is." Om 3 uur kon ik met een hongerige maag en amechtig van de dorst de maaibalk eindelijk omhoog doen. Over de brug, weer opladen en weer over de andere sloot opbouwen. Kom ik 4 uur thuis staat mijn vader me op te wachten: "We hebben het toch al zo druk en gij blijft maar weg." "Vader hou op, ik heb vandaag de dag van mijn leven gehad." Ik mijn verhaal verteld. "Heb jij dan niet bij die mensen gegeten?" Nee, want die konden zelf ook niet van dat land af om iets te halen en liepen zelf ook te kramperen van de honger. Die ene ging er volgens mij er op laatst scheel van kijken, want toen hij een balk van die brug over de sloot moest gooien gooide hij hem er in, in plaats van er over." "Nou jongen dan ga de eerst maar eens eten en op je gemak melken dan kom je wel tot rust." Die goede ouwe tijd, en dat is waar, maar daar zaten soms ook kwade tussen.

Gijs van de Werken (wordt vervolgd)

Herinneringen van een Dorpsgenoot

Herinneringen van een Dorpsgenoot

Door: Anna van den Oever- Biesheuvel

Even de pen ter hand genomen. Dirk Brugmans wilde nog een keer bij mij terug komen voor de Dorpskrant zei hij laatst. Dirk zei "jij weet zoveel te vertellen van inwoners uit Nederhemert daar kunnen wij best een verhaal van maken.

Ik ben geboren op het Sluske weet je wel tegenover het huis van Reintje Pot dat paadje in. Het eerste huis was van Piet en Neel van Wijk, later woonde daar Gerrit van de Laar. In het 2^e huis op het Sluske woonde Bieske en Er, Griet, Arie en Anna.

Het derde huis helemaal achteraan daar woonde Van Ingen en Celia en hun dochter Jeanne. Ik ging graag spelen bij Jeanne want die had voor die tijd heel mooi speelgoed. Maar ik mocht nooit binnen komen van Van Ingen. Als hij mij zag zei hij: "Jeanne is niet thuis", terwijl ik zeker wist dat ze wel thuis was. Dan riep ik hard: "ik wil naar binnen toe en spelen met het poppenhuis".

In 1948 zijn wij naar de Molenstraat gegaan daar voelde ik mij ook wel thuis in een nieuw huis, maar vandaar moest ik naar de kleuterschool, de naaischool wel genoemd, achter het veerhuis, waar nu nog de familie van Aalst woont en Cor van de Werken. Maar er was een probleem want ik mocht niet van mijn moeder over de dijk heen alleen dat was veel te gevaarlijk. Maar dat was voor ons geen probleem, Ik en Jeanne van Ingen, en Arie van Slofkes gingen bij Arend en Evertje van Aalst over het land en zo kwamen wij bij Dirk van de Werken, waar nu Gijs en Gerrie van Tuijl wonen, achter bij de naaischool uit. Juffrouw Schulz stond ons al op te wachten. Dat was een lief mens, die altijd lachte. Ik vroeg: "Juf, wil jij in mijn poëziealbum schrijven, zodat je altijd in mijn herinnering zult blijven". Tot op heden heb ik het gedicht nog. Je ziet het op de

foto maar ik zal het ook opschrijven zodat je het kunt lezen.

Nederhemert 2 februari 1956

Beste Anna

Altijd vreugd en nooit verdriet
Dit lot vind men op aarde niet
Ik mag niet wensen dat je het leven
enkel vreugde moge geven.
maar dit wens ik van ganser harte
Geniet veel vreugd en weinig smarte.

Ter herinnering aan juffrouw A.W. Schulz
van de kleuterschool in de naaischool.

Zo was er een einde aan mijn kleuterschool tijd gekomen en moest ik naar de lagere school toe stomen. Het eerste jaar kwam ik bij juffrouw Verburg terecht. Die woonde in huize Ureka in de Kapelstaat bij de kerk. Als je met vuile handen de klas in kwam had je het slecht. De jongens hebben genoeg stokslagen gehad van haa. Dan moesten ze buk gaan staan en hun kontje strak dan klapte het goed. Aai van Aalst de zoon van Cor en Al Pap, die heeft toen de meeste stokslagen gehad. Zo heb ik 8 klassen doorlopen. Maar naar een andere school mocht ik van mijn moeder niet. Die zei: "je gaat maar werken, net als onze Griet."

Maar ik heb wel mooie jaren gehad op school maar ik werd het ook wel eens spuugzat! Wij hadden handwerkles van juffrouw Ringelestijn. Die hield van fijn werk en dat vond ik niet fijn. Wij moesten een groot schilderij van ijspret borduren en dat ging weken, weken en weken duren.

Ik was recht door zee en zei tegen Alie van der Meijden en Carolien Dekkers: "Ik knip het door de midden, doen jullie mee". Ik knipte het door de midden, nee het is echt geen gein, wat deed de juf dat pijn. De juffrouw keek beduusd en zei: "Anna, Anna, wat heb je nu gedaan?" Waarop ik zei "ik wil hier geen weken met borduren mee door gaan."

In onze jaren was er op school openbare les, van mijn schilderij kwam niks terecht. Van heel de klas hing er in de gang een mooi groot schilderij maar van mij was er de helft maar bij. Zo kwam er een einde aan mijn schooljaren en ik was blij en tevree en kreeg een getuigschrift mee.

Maar toen kwam het werken aan. Ik kon terecht bij de slagerij van Jan en Mien Oomen en daar werkte de man van mijn dromen, Arie van den Oever, waar ik in 1960 mee ben getrouwd en het heeft ons al 55 jaar niet berouwd.

Wij hebben een gezin opgebouwd met 3 kinderen. In de Molenstraat tegenover Den Hoed hebben wij in een huisje 5 jaar met plezier gewoond, maar toen zijn wij naar de Tuinstraat gestoomd. Daar woonden wij tussenin naast Bas Gouda en tante Krijn maar daar hadden wij het niet zo naar onze zin. En nu al weer 40 jaar in de Hofstraat gewoond, zo is ons huwelijk al 55 jaar bekrond. Maar dat hebben jullie in de vorige Dorpskrant kunnen lezen. Ik hoop dat het ons is gegeven dat wij nog vele gezonde jaren voor elkaar en de kinderen en kleinkinderen mogen beleven.

Daar kunnen wij zelf niks aan doen maar is een zegen.

Tot de volgende keer!!

Herinneringen van ds. H. Zweistra

Herinneringen

Graag wil ik u nog iets vertellen uit mijn ambtsperiode als diaken. Toen ik diaken mocht en moest worden, was de gemeente vacant. In het kerkverband waar ik toen aan verbonden was, was het aantal predikanten dat kon voorgaan niet zo groot. Dat betekende dat

regelmatig op de zondag een preek moest gelezen worden. In deze gemeente waren uitstekende lezers. Met grote zorg werden de preken uitgezocht. De gemeente kwam in die vacante periode trouw naar het kerkgebouw midden in het dorp. Hervormden zijn het over het algemeen niet gewend om leesdiensten mee te maken. In de afgescheiden kerken komt het vrij vaak voor. In Oosterland waar mijn vrouw vandaan komt, werd in mijn verkeringsjijd driemaal op de zondag een preek gelezen. Ook daar waren goede voorlezers. Eenvoudige mannen maar wel met de tere vreze Gods bedeed. Soms kwam er een predikant. De afspraak was dan wel toentertijd dat de predikant van zaterdagavond tot en met maandagmorgen overbleef. In de plaats waar ik diaken was, had men wel vaker een predikant of candidaat. De kerkenraad vond het fijn als de predikers overbleven, maar men hield de kansel niet gesloten voor hen die met de auto kwamen.

De kerkenraad van onze gemeente vergaderde regelmatig. Op de agenda stond na het vertrek van de predikant een nieuw agendapunt: beroepingswerk. Voor mij was dat echt een nieuw punt. Ik had nog nooit als ambtsdrager een vacante periode meegemaakt. Ik was erg benieuwd hoe over het beroepen van een predikant door de

kerkenraad gedacht werd. De consulent stelde voor dat iedere ambtsdrager een naam van een predikant op een papiertje zou schrijven. Iedereen was het met deze werkwijze eens. Nadat de papiertjes waren opgehaald, las de voorzitter de namen voor. Sommige predikanten kregen meer dan een stem. De verscheidenheid was tamelijk groot. Dat was ook de consulent opgevallen. Iedereen kreeg nu gelegenheid om zijn voorkeur toe te lichten. De ene ambtsdrager benadrukte dat hij onder de prediking van die bewuste predikant meer dan eens een zegen had mogen ontvangen. Hij had een geestelijke band via de prediking met de prediker gevoeld. Een ander sprak over de pastorale gaven van de predikant die hij naar voren had geschoven. Die avond bemerkte ik dat iedere ambtsdrager wel een bepaald aspect van een predikant belichtte. Aan het eind van de bespreking kwam er een stemming. Wie zou het worden? Met meerderheid van stemmen werd die avond voor een zekere predikant gekozen. Op de terugweg naar huis sprak een diaken zijn zorg tegen mij uit over het verloop van de avond. Hij wilde er niet te veel over zeggen, maar wel zei hij toen wij voor onze woning stil stonden dat hij vurig hoopte dat hij niet kwam. Ik begreep hem toen niet. Later werd het mij wel duidelijk waarom hij zo bezorgd was.

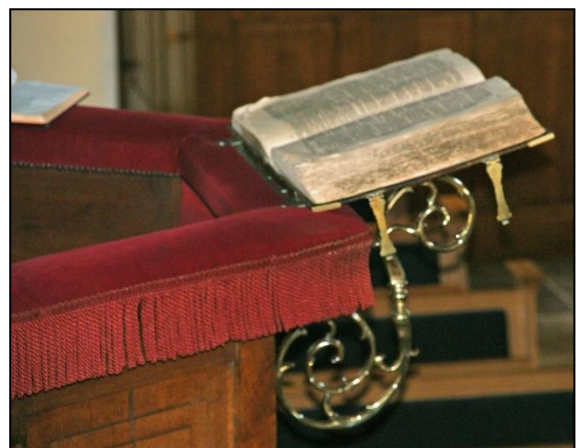
De avond van de stemming zal ik niet zo gauw vergeten. Met een nipte meerderheid werd de voorgedragen predikant gekozen. Pas het laatste bosje papiertjes had de doorslag gegeven. 't Was doodstil in de zaal toen de voorzitter de uitslag bekend maakte. Na de vergadering belde de ouderling de gekozen predikant op met de boodschap dat hij door de vergadering met meerderheid van stemmen was gekozen tot herder en leraar van de gemeente. De weken van bezinning vlogen voorbij. De een zei: hij komt en een ander zei: ik hoop het niet. De gemeente was verward en verdeeld. Het bericht kwam binnen: aangenomen! 's Zondags las de voorzitter dat

tot grote vreugde van kerkenraad en gemeente de beroepen predikant het beroep met vrijmoedigheid had mogen aannemen. Toch was niet iedereen blij met deze mededeling. Mijn oude vriend belde mij 's maandags op. Hij vroeg naar mijn standpunt. Ik vertelde hem dat ik toch wel blij en verwonderd was dat de predikant het beroep had mogen aannemen. Hij vertelde mij toen onomwonden dat hij niet blij was en voegde er onmiddellijk aan toe: hij komt niet! Met verbijstering hoorde ik deze boodschap aan. Na deze onthulling was het gesprek snel afgelopen en legde ik teleurgesteld de hoorn op de haak. Mijn vrouw vroeg wat er aan de hand was. Ik vertelde haar wat ik zojuist had gehoord. Op haar maakte het ook diepe indruk. Woensdagmorgen kwam een aangetekende brief van de gekozen predikant met als inhoud dat hij alsnog wilde bedanken voor het beroep naar onze gemeente. De een was blij met dit bericht en de ander was verdrietig. Mijn oude vriend vertelde dat hij wist dat hij moest bedanken. Hij wist dat van Godswege! Na het bedankje stond het beroepingswerk weer op de agenda. De kerkenraad ging uiterst behoedzaam te werk. Meerdere bedankjes volgde. Maar na een jaar stond de predikant die een aangetekende brief had gestuurd weer op de lijst. Weer werd hij door de vergadering met een kleine meerderheid van stemmen gekozen. De sfeer op de stemmingsavond was bedrukt. Bij de rondvraag ging het bijna mis. De vraagsteller vroeg hoe de kerkenraad ertoe was gekomen om opnieuw deze persoon naar voren te schuiven. De voorzitter was zichtbaar nerveus toen hij de keuze probeerde te verantwoorden. Het antwoord dat gegeven werd, was aanleiding tot meerdere vragen. De avond verliep rommelig. Stilletjes verlieten we na het zingen van een psalm en het gebed de zaal. Het bericht van de beroepen predikant kwam verrassend snel. Het beroep mocht aangenomen worden. Mijn oude vriend belde mij dat hij wist dat dit antwoord zou komen. Maar zei hij er bij: Deze predikant komt niet in Gods gunst, maar onder Zijn toelating. Verward luisterde ik naar zijn boodschap. Ik begreep van zijn woorden niet zo veel. Dit wel dat de aanwezigheid van de predikant in de gemeente de nodige zorgen zou gaan

opleveren. De jaren die volgden na de bevestiging hebben mijn oude vriend in het gelijk gesteld. 't Zijn inderdaad moeilijke jaren geworden.

Wat wilde ik nu met dit verdrietig makende verhaal duidelijk maken? Wij kunnen als gemeente in het algemeen gesproken beter om een predikant verlegen zitten dan met een predikant. De jonge kerkgeschiedenis heeft mij geleerd dat sommige gemeenten veel te gehaast bezig zijn met het beroepingswerk. Soms wordt op basis van een preek een kandidaat of predikant beroepen. Wij hebben wellicht enige moeite met het maken van een profiel. Toch is het goed dat binnen de kerkenraden en gemeenten daar diepgaand over nagedacht wordt. Wie is de persoon die men op het oog heeft? Hoe gaat hij met de jeugd om? Wat weet de kerkenraad van zijn pastorale kwaliteiten? Zijn er oorzaken aan te geven waarom hij zelden of nooit beroepen wordt? Zo is het lijstje makkelijk met vele vragen aan te vullen. De laatste tijd wordt vooral het belang van een psychologisch rapport ingezien. Daar werd lange tijd wat lacherig over gedaan. Dat is een grote vergissing gebleken. De conflicten binnen gemeenten hebben op een tamelijk ruwe wijze de ogen geopend voor de noodzaak van zo'n rapport.

Ik ga stoppen. Ik heb u een aantal keren bezig gehouden met enige herinneringen uit mijn ambtelijke loopbaan. Binnen afzienbare tijd hopen wij het mooie dorp Nederhemert te verlaten. Mijn vrouw en ondergetekende wensen u allen Gods onmisbare zegen toe.
Ds. H. Zweistra

Onderwijs van lang geleden

Onderwijs van lang geleden.

In de jeugd van mijn ouders was er van voortgezet onderwijs nog weinig sprake. Alleen de elite kwam daarvoor in aanmerking. Er was ook niet veel op dat gebied. Ik herinner me alleen de Nuts-ULO in Heusden en de Rijks HBS in Bommel. Toen ik daar in 1951 kwam was dat nog wel te merken. Er waren nog maar een goede 100 leerlingen waarvan het merendeel toch uit de "betere" kringen kwam: Kinderen van burgemeesters, dominees, artsen, fabrieksdirecteuren enz. Het was ook een eigenaardige naam: Hogere Burgerschool. Dat zei al genoeg. Op mijn weg naar school kwam ik nog voorbij één schoolgenoot: Berend Dingemans uit Kerkwijk. Toch hebben mijn beide ouders in de avonduren wel onderwijs gehad. Mijn moeder was bevoegd lerares handwerken maar heeft dat bij mijn weten nooit in praktijk gebracht. En mijn vader bezocht een aantal jaren de Avondtekenschool in Heusden. Volgens de verhalen ging dat meestal lopend. In een kast bij ons ligt nog een stapeltje rapporten uit die tijd. Ik laat er hier één afdrukken uit 1921. De ondertekening lijkt iets van Zonneveld en Leenhouts. Er waren 2 vakken. Vaktekenen en handtekenen. Van het eerste vak hebben we nog een aantal exemplaren uit de latere praktijk. Bij ons hangt b.v nog een tekening van een verbouwing bij M. Vos aan de Molenstraat. Ik weet nog goed hoe hij dan zat te tekenen aan een groot bord dat een beetje schuin op de tafel stond. Op doorzichtig papier. Er waren nog geen kopieerapparaten dus moesten ze voor vermenigvuldiging naar Bommel naar een lichtdrukkerij. Er kwamen dan blauwdrukken uit. Wat hij in Heusden bij handtekenen leerde weet ik niet. Het doet mij denken aan tekenen zonder liniaal. Ik kan me niet herinneren daar ooit iets van te hebben gezien. Volgens de rapporten waren de resultaten erg goed. Het valt op dat de cijfers variëren van 1 tot 6. Een

voor. Ik ken voorbeelden waarbij alleen de cijfers 1 tot 5 voorkomen. Soms is dan een 1 het hoogste, uitmuntend. Wat mij verder opviel zijn de cijfers voor gedrag en vlijt. Pa was toen 21. Wij hadden die op de lagere school ook. En als je je een beetje normaal gedroeg kreeg je een 8. Maar in het vervolgonderwijs ben ik deze "vakken" nooit tegengekomen. Ik heb begrepen dat cijfers hiervoor niet meer voorkomen. Het blijft bij opmerkingen als "Jantje doet goed zijn best". Maar dat doen we toch allemaal?

J. Hobo

Avondtekenschool te Heusden.
Uitgaande van het Dept. Heusden der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen.
RAPPORT omtrent vorderingen, vlijt en gedrag gedurende het 4^e kwartaal van 1921.

NAAM:	BEROEP:	WOONPLAATS:
Jac. Hobo	Timmerman	Nederhemert

VAKKEN:	VAKTEKENEN:	HANDTEKENEN:	NOEDELTAAL:	BIJENEN:
Klasse:	4	2		
Aantal verzuimde lessen:	1			
Vordering:	5	5		
Vlijt:	5	5		
Gedrag:	6	5		

OPMERKINGEN:

BETEKENIS DER CIJFERS:
6 = uitmuntend. 3½ = ruim voldoende. 2 = onvoldoende.
5 = zeer goed. 3 = voldoende. 1 = slecht.
4 = goed. 2½ = bijna voldoende.

Heusden, 3 Januari 1922.
Namens het Bestuur der Tekenschool,
De Secretaris,
J. Zonneveld

De Leenaar, belast met de algemeene leiding,
J. Leenhouts

Een Hèmertse stelt zich voor

Een Hèmertse stelt zich voor...

Allereerst wil ik Ada hartelijk bedanken voor de pen, aangezien ik helemaal niet goed in dit soort dingen ben. Maar met een hulplijn hoop ik toch een leuk stukje te kunnen schrijven. Ik ben Erwin Oomen, 30 jaar en woon in de pinksterbloemstraat samen met mijn moeder Els. Mijn vader Pim is 14 jaar geleden overleden en mijn broer Mark woont samen met zijn vrouw Manon en hun kinderen Stan en Celine in Kerk-Avezaath. Vanuit Nederhemert ben ik in Zaltbommel en Wijk naar de middelbare school geweest. Na de middelbare school ben ik begonnen met werken bij Speelwijzer in de nijverheidstraat, dit bedrijf is een aantal jaren geleden overgenomen door Boer B.V. en zijn we verhuisd naar Nieuwendijk. Daar ben ik leidinggevende over de productieafdeling van de speeltoestellen. Een aantal van onze speeltoestellen staan ook in het speeltuintje in de Ormeling.

Ook trap ik graag een balletje bij het derde elftal van WSV Well met een biertje erbij in de derde helft. Daarbij train ik op de woensdagavond, tenzij ik moet darten met mijn team bij café L&L. Met Lekker Simpel 2 gooien wij 3e divisie in de bond van Den Bosch en draaien momenteel bovenin mee. Vroeger heb ik ook nog badminton gespeeld in de gymzaal in Nederhemert bij Hamarithi. Daarin ben ik een aantal keer Hemerts kampioen geworden.

2 jaar geleden ben ik twee keer de Alpe d'Huez op gefietst voor de KWF. Samen met Team Nederhemert zijn wij een week in Frankrijk geweest en dat was een mooie ervaring. Er is veel over geschreven dus dat ga ik nu niet over doen.

Sinds 3 jaar ben ik vrijwilliger bij ijsclub "Eensgezindheid" en sindsdien hebben we geen ijs meer gehad. Maar we houden toch wel onze werkzaamheden en hebben in de tussentijd 2 bouwketen omgebouwd tot frietkeet en een keet voor het bestuur, het

straatwerk aangepast en zijn nu bezig met het aanleggen van een vissteiger.

Aanstaande zomer is het 3 jaar geleden dat ik mijn mooiste vakantie ooit heb ervaren. Met 4 vrienden hebben we toen een trip door Amerika gemaakt met een camper. New York was het startpunt waar we in 3 dagen tijd een heleboel dingen hebben bekeken en daarna vervolgden wij onze reis naar San Francisco. Daar hebben we 2 overnachtingen gehad, veel gezien en van daaruit moesten we verder met de camper. In 16 dagen tijd zijn we naar ons eindpunt San Diego gereden met vele mooie

bezienswaardigheden tussendoor, zoals Las Vegas, de Grand Canyon en Bryce Canyon. In 3 weken tijd ook veel temperatuurverschillen ervaren van 10 graden tot bijna 50 graden, wat echt verschrikkelijk is in een camper.

Voor de volgende dorpskrant wil ik de pen graag door geven aan de man die zich altijd mijn "bruur" noemt, Peter Baks.

Afscheid van 't Eiland

Afscheid van 't Eiland

Het thans zo fraai gerenoveerde huis De Hoef op 't Eiland werd in het begin van de 17^e eeuw gebouwd. Het huis staat inmiddels te koop en dat is voldoende reden om met eigenaar Trees Blom (1943) in gesprek te gaan. Het is een koude ochtend in januari, de vorst ligt over de landerijen en eenmaal binnen op De Hoef is het aangenaam warm. In de prachtige zitkamer is het goed toeven. Gezellig babbelen we aan de grote tafel met uitzicht op Bern in de verte. Overall hangen tekeningen en schilderijen aan de wanden van o.a. kunstenaar Willem Witjens (1884-1962), de beroemde schilder die woonde en werkte in de streek. Vanuit de keuken roept de fluitketel dat het theewater klaar is. Trees vertelt met enthousiasme over de verbouwing van dit monumentale pand, een restauratie die ze samen met haar vorig jaar overleden man Gerard Hoogbergen (1927) geklaard heeft.

Op de fiets

“Gerard was ooit priester maar stopte daar mee toen in de jaren zestig van de vorige eeuw duidelijk werd dat de katholieke kerk de ingeslagen weg van verandering niet door zette. Hij ging vervolgens theologie doceren aan de Theologische Faculteit in Tilburg. Ik was aanvankelijk onderwijzeres en begeleidster van jonge (blinde) kinderen. Na ons huwelijk in 1971 ben ik orthopedagogiek gaan studeren. Op een mooie Pinksterdag in 1982 fietsten we naar 't Eiland en zagen we de totaal vervallen Hoef voor het eerst. Het huis leek gewacht te hebben op die ene ‘gek’ die aan een restauratie durfde te beginnen. Een oude droom kwam boven drijven: ooit samen een oud huis helemaal restaureren. Tien dagen later tekenden we het voorlopig koopcontract. Was dit een impulsaankoop? Hoe dan ook: we hoefden niet lang na te denken toen we De Hoef van dichtbij hadden bekeken. Het was ‘pang’ en meteen raak: kopen en verbouwen. We werkten toen allebei nog parttime en een lange weg van opknappen begon. Een stacaravan werd op het erf gereden zodat we konden wonen en leven nabij ons droomhuis. We zijn begonnen met opruimen en het huis te ontdoen van ruim een meter brede braamstruiken. We vroegen deskundigen van o.a. Monumentenzorg, de gemeente en Provincie om raad, kregen hulp van vrienden en burens en huurden professionals in voor bijv. het rietendak. Wat we voor ogen hadden was: weer een huis creëren waarin gewoond en geleefd kon worden met daarom heen een hooiberg, moestuin, schapen en kippen. Gerard voelde zich geweldig tijdens de ontelbare uren van passen, meten en aankoop oude bouwmaterialen. Voor hem was bezig zijn belangrijker dan het eindresultaat. Hij was de drijfveer van onze plannen en bleek meer een doener dan een wetenschapper. Zijn onophoudelijk enthousiasme zorgde ervoor dat we iedere dag met nieuwe moed verder gingen met restaureren.”

Hoon

De Hoef had acht jaar vóór de verkoop leeg gestaan en dus hadden regen en wind lang vrij spel gehad. De gemeente schroefde het bord *Onbewoonbaar Verklaarde Woning* op de gevel en toen Gerard en Trees deze bouwval kochten, verklaarde menigeen hen voor gek. Trees: "Ja, we hebben veel hoon over ons heen gekregen. Wie gaat er nou geld steken in een ruïne, in niet veel meer dan een paar muren en wat dakspanten? Gaandeweg veranderde die publieke mening via verbazing naar bewondering en toen we klaar waren met ook die prachtige hooiberg, hoorden we vooral: wat zijn jullie bofkonten met zo'n prachtig pand. De verbouwing hebben we geheel in oude stijl gehouden met veel aandacht voor bouwkundige details." En Trees en Gerard zullen trots geweest zijn op het resultaat want De Hoef is in oude luister hersteld en heeft haar grandeur van weleer terug gekregen. Een fantastische uitstraling met zelfs aanplant van een hoogstamboomgaard en twee statige kastanjabomen in het grasland aan weerszijden van de oprijlaan.

Boek

"Terugkijkend hebben we veel geluk gehad in al die jaren dat we hier op 't Eiland hebben gewoond. Grote dankbaarheid is op zijn plaats voor met name de gezondheid. Vorig jaar verslechterde de lichamelijke conditie van Gerard heel snel en moest ik half februari definitief afscheid van hem nemen. Samen waren we al een tijdje bezig om een boek uit te geven over De Hoef en helaas heeft hij het verschijnen daarvan niet meer mee kunnen maken. Dat boek is inmiddels gereed en dat heb ik aan hem opgedragen. Maar ook is het een boek geworden als eerbetoon aan 't Eiland in het algemeen en aan De Hoef in het bijzonder. Tot op de dag van vandaag heb ik het wonen hier als uitzonderlijk prettig ervaren.

Markante inwoner Aart van Arkel zei het in die eerste dagen aldus: 'We moeten het hier op 't Eiland samen doen.' En dat bleek een waarheid als een koe. Nooit doe je hier tevergeefs een beroep op de ander, altijd ben je welkom voor een praatje. Ieder beseft de kracht maar ook de kwetsbaarheid van zo'n kleine gemeenschap. Je staat klaar voor de ander en kunt hier niet wonen met de rug naar 't Eiland gekeerd. Misschien was het hoge water van 1995 in die zin wel het hoogtepunt wat ik meegemaakt heb: die enorme saamhorigheid. Echt fantastisch."

Gedekt voor één dukaat

In de vele eeuwen na de eerste steen hebben er talloze gezinnen gewoond, geleefd, gelachen en geweend op De Hoef. De meest markante persoon is volgens Trees toch wel Theunis Vos geweest in de periode 1750-1780. De familie Vos was al enige tijd een goeie familie in Nederhemert-Noord.

Theunis was jarenlang Schepen (zeg maar: wethouder) en kerkmeester. Hij had veel contact met rentmeester Cornelis van Ommeren. Deze rentmeester schreef iedere twee weken een verslag aan de heer van Hemert over het innen van de pachtgelden, de veergelden, het verhuur van de viswateren, de aanleg van nieuwe dammen in de Maas enz.

Maar ook werd er bericht over de inwoners, de huizen en het vee. Theunis Vos gaf gevraagd en ongevraagd advies aan de rentmeester. Het contact met zelfs de heer van Hemert was goed getuige het feit dat de hij zijn koets bij Theunis stalde. De fraaie hengst van de heer had voor slechts één dukaat de merrie van Theunis gedekt.

Zaltbommel

Half december 2015 was het druk op De Hoef. Trees had zo ongeveer het hele Eiland uitgenodigd om te gedenken dat Gerard was gestorven en bij leven op 10 december 88 jaar zou zijn geworden, om min of meer afscheid te nemen van haar fraaie Hoef, om het boek te presenteren waar het echtpaar zo intensief mee bezig was geweest. Ook voelde het voor velen als een reünie omdat men elkaar op deze avond (waar Trees met volle overgave dia's vertoonde van de verbouwing van De Hoef) elkaar weer voor 't eerst sinds jaren zag. Ze vertelde die avond dat hun droomhuis te koop kwam en dat haar toekomstig woonadres

Dorpskrant Nederhemert

in Zaltbommel is. Daar, in het knusse appartement nabij de Kinderboerderij, zal ze het boek over alle predikanten van Nederhemert verder afmaken. "Ik voel dat ik inmiddels 72 ben en ervaar de kwetsbaarheid van het leven. De Hoef en alles wat er omheen is, kan ik slechts met veel hulptroepen bijhouden en dat wordt me opgeteld toch wat te veel. De prachtige herinneringen aan De Hoef neem ik mee naar het historische stadje aan de Waal."

Henk Poelakker

Het boek De Hoef verhaalt over een bijzonder huis op het Eiland Nederhemert. Gerard en Trees hebben met minutieuze aandacht gezorgd voor een historisch verantwoord boek met De Hoef in de hoofdrol. De lezer wordt getraakteerd op prachtige foto's en bijzondere afbeeldingen en wordt meegenomen naar het leven van eeuwen geleden. Niet alleen het leven op De Hoef wordt beschreven, ook worden details genoemd over de inwoners van 't Eiland, over het dagelijks leven, over kerk en kasteel. Het boek telt ruim 100 bladzijden en is te koop bij 't Kloske in Nederhemert-Noord en bij boekhandel Blz. in Zaltbommel (Kaasjager in de Boschstraat) voor de prijs van € 17,50

Op de Vagrant

Wal en schip

Waarom zijn er zoveel gezegdes over een schip? Ik vroeg het me terloops zo eens af. Daarom dacht ik er een paar persoonlijk toe te passen, of nou ja persoonlijk!

Ja de beste stuurman staan aan wal;

We denken dat het allemaal makkelijk is om een schip te besturen met alles er om heen. Maar gaande onze verhalen gelezen te hebben, bent u misschien wel van gedachten veranderd.

Een schip op het strand is een baken in zee;

Zo hoeven we niet alleen van een ander te leren, maar kunnen we ook leren van onszelf. Het water is hoog, de stroom is snel, we moeten achteruit de haven van Keulen uit. Om straks in de opvaart te gaan, stroom opwaarts, dus tegen de stroom in. Vol gas gaan we de haven uit, de stroom pakt het achterschip, maar nog voor we geheel uit de haven zijn ligt het achterschip al bijna tegen de stenen aan. Opnieuw proberen is de enige optie, terug bij af! De haven weer naar binnen en dan hoog beginnen met uitvaren en met volle gas achteruit, want een schip kan je alleen besturen met de motor in z'n vooruit. Daar gaan we, weer vol gas achteruit. De stroom pakt het schip, we sturen wat bij en geven de kopschroef nog wat plankgas en ja, daar gaan we, de woeste wateren trotserend.

Geen twee kapiteins op een schip;

Nee dat gaat niet nee, één is de kapitein. Zo wilde ik me nog al eens met bepaalde zaken bemoeien. Maar laat ik maar lekker bij het binnenwerk blijven. En buiten zorgen de mannen wel voor. Het is goed om bepaalde taken aan elkaar toe te vertrouwen en over te laten.

Het zinkende schip verlaten:

We waren net getrouwd, we komen weer aan boord van een dagje weg en we horen water lopen. Dit is niet goed. We roepen de Rijkswaterstaat op en die komen kijken. Het valt allemaal best mee, denk ik! In de machinekamer staat water, maar de motor is nog niet onder. We slepen met pompen en rennen met slangen. Het komt goed, zeggen we tegen elkaar!

Op den duur zegt een man tegen mij:

‘misschien moet je binnen je belangrijke spullen in gaan pakken!’

Is het zo erg dan? dacht ik alleen maar! Maar ik loop toch naar binnen. Ja, wat moet ik mee nemen? Ik heb geen idee! Dan laad ik wat tassen in en zet ze buiten op de wal en ja, zet mezelf erbij neer! Een vrouw vraagt me nog om bij haar naar binnen te komen. Maar ik blijf liever hier, zeg ik zacht (bij onze spullen, bij het schip) Ik wil hem niet verlaten!

Gelukkig komt alles goed en weten ze hem na het spoedig lossen boven water te houden.

Leven tussen wal en schip;

Nou hier wordt het op dit moment ondervonden. We zijn even de kluts kwijt, weten niet meer waar we thuis horen!

Aan wal beginnen we aardig onze draai te krijgen, wat we erg fijn vinden, maar nog niet hard op durven uit te spreken! En eigenlijk blijft aan boord toch ons thuis, of was dat zo? Want aan boord wordt alles klaargemaakt om verlaten te worden, zijn we lekker aan het opruimen, nemen de mooie dingen mee naar Nederhemert.

Maar nog even zien we het schip als ons thuis. Augustus zal alles pas definitief veranderen, voor ons allemaal!!

Schoon schip maken;

Elke dag even het schip afsputten, zelfs het merk op het 'schoon schip'. Elk jaar de boel verven. Niet is fijner en prettiger werken.

Maar voor ons hele leven geldt dat we elke dag schoon schip moeten maken.

Niets is mooier je fouten toe te geven aan een ander, op te schonen.

Maar hebben we al schoon schip gemaakt voor ons leven, onze eeuwigheid? (ik sluit me er bij aan)

Ik kom tot de conclusie dat ons hele leven net als een schip is.

Er zijn nog genoeg gezegdes over een schip, u speelt ze maar eens na.

We zullen onze Vagrant, het schip gaan verlaten! Maar we zullen blijven wie we zijn. Ik een schippersvrouw en de kinderen schipperskindjes! Onze kleine matroosjes! En voor iedereen geldt: Een leven als een schip, figuurlijk dan, met het roer het liefst in eigen handen. Als we dat roer toch een keer over mogen geven!

Willie Weima

Bootcamp 2016

BOOTCAMP 2016

Na het grote succes van afgelopen jaar, gaan we dit jaar weer starten met de Bootcamp!

Bootcamp is het in teamverband sporten in de buitenlucht, waarbij plezier vooropstaat. Het doel is om onder begeleiding effectief te trainen, zodat je conditie en kracht worden opgebouwd. Wil je graag fitter worden, afvallen of sterker worden, maar staat het idee van een fitnessruimte je tegen? Dan is Bootcamp zeker geschikt voor jou.

Periode: 13 weken

Start: Dinsdag 12 april 2016

Locatie: Start vanaf gezondheidscentrum Nederhemert.

Tijd: Dinsdag van 19:30 tot 20:30

Kosten: 78 euro

Doelgroep: mannen/vrouwen die van een uitdaging houden!

Vanuit de gemeenteraad

Gerrit Robbemondt (ZVV)

Van het bestuur van de Dorpsraad kreeg ik wederom het verzoek een bijdrage te leveren aan de Dorpskrant. En dan wel vanuit een politiek/gemeentelijk oogpunt. Ik wil natuurlijk graag aan dit verzoek voldoen.

Je denkt dan: Welke punten/bijzonderheden wil ik benoemen en onder de aandacht brengen?

Al snel kom je dan op punten die in deze tijd actueel zijn:

- Asielzoekers;
- Oud en Nieuw vieren;
- Dorps- en wijkgericht werken;
- Samenwerking tussen Zaltbommel en Maasdriel.

Punt 1: De opvang van asielzoekers is voorwaar geen gemakkelijk punt. De meningen in ons land (en uiteraard dus ook in ons dorp) lopen ver uiteen.

Na de noodopvang in Aalst wordt er nu gewerkt aan het plaatsen van een door de overheid verplichte hoeveelheid statushouders in alle kernen van de gemeente.

Voor de duidelijkheid: Statushouders zijn mensen die een verblijfsvergunning hebben gekregen.

Momenteel worden plannen besproken om hiervoor ook in Nederhemert tijdelijke woningen te plaatsen en wel op het terrein van Gebroeders Vos aan de Kapelstraat .

Besluitvorming als raadslid hierover is voorwaar niet gemakkelijk, maar bepaalde beslissingen kun je en mag je nu eenmaal niet uit de weg gaan.

Mocht u hierover vragen hebben, dan kunt u die natuurlijk te allen tijde aan mij stellen!

Punt 2: Ander punt van zorg bij de gemeente is het oplopen van de kosten van de Oud-en-Nieuw-viering. Dit is ook in ons dorp het geval.

De Dorpsraad, Oranjevereniging en IJscub uit ons dorp gaan met de gemeente in gesprek om hier op een positieve manier een draai aan te geven.

Als vertegenwoordiger van ons dorp in de gemeenteraad wil ik hier zeker ook een bijdrage aan leveren en roep iedereen op om met ideeën richting Dorpsraad en verenigingen te komen, zodat we ook van de Oud-en-Nieuw-viering kunnen zeggen dat we trots zijn op hoe we dat in Hèmert doen!

Punt 3: Een minder bekend onderwerp, maar zeker niet onbelangrijk is dorps- en wijkgericht werken.

Hierin hebben de Dorpsraden een groot aandeel, dus ook onze "eigen" Dorpsraad. Ook de Dorps-coördinator heeft een spilfunctie. Zowel de dorpsraad van Nederhemert als Dorps-coördinator vervullen een positieve rol tussen bewoners en Gemeente.

Vanuit het College van B&W hebben we de Gebiedswethouder en Vakinhoudelijk Wethouder.

De ervaring leert dat met name van de wethouders wel wat meer verwacht mag worden, vooral waar het daadkracht en betrokkenheid betreft.

Een partij als ZVV is hier kritisch op, ook al zitten we in het College van B&W, dus het kan en moet (nog) beter!

Punt 4: Al enige tijd zijn wij als Gemeenteraden met elkaar in gesprek over samenwerking tussen de Gemeente Zaltbommel en de Gemeente Maasdriel.

Die gesprekken hebben geresulteerd in het

volgende: Een gedeelte van de ambtelijke diensten samen te gaan voegen, met als doel een ambtelijke fusie tussen Zaltbommel en Maasdriel te bewerkstelligen. Dit proces verloopt voorzichtig en we zullen zeker nog vervolgstappen moeten gaan maken, maar om op korte termijn van **één** Bommelerwaard te spreken gaat wel wat ver.

Al is het mijn stellige overtuiging dat dit er uiteindelijk wel van zal gaan komen.

Belangrijk, nee, een **must** in dezen is het behoud van de eigen identiteit van alle kernen.

Hoe heb ik mijn twee jaren als gemeenteraadslid tot nog toe ervaren? Positief, dat zeker.

Op meerdere manieren een bijdrage te kunnen leveren aan de gemeenschap is één van mijn motivaties. Dat dit soms gepaard gaat met urenlange vergaderingen is dan weer wat minder, maar weerhoudt mij er niet van om mij ook de komende 2 jaar in te zetten voor onze gemeente.

En, zoals ik al eerder heb aangegeven in dit stuk, uiteraard mag u me daar te allen tijde op aanspreken of bevragen.

Rest mij alleen nog te zeggen dat we met zijn allen trots mogen zijn op ons mooie dorp. Op de manier waarop we, ondanks de diversiteit aan inwoners, respectvol met elkaar omgaan.

Gerrit Robbemondt

Nijverheidstraat 12

5317 NL Nederhemert

0418-552801

Gerritrobbemondt@raadzaltbommel.nl

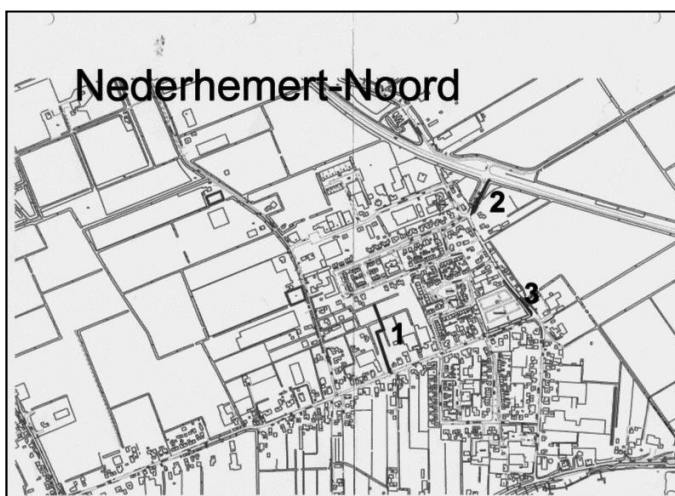
Zie ook www.zvvzaltbommel.nl

Uitlaatplaatsen voor honden

Overzicht van de huidige uitlaatplaatsen voor honden.

De gemeente heeft voor elke kern opnieuw bekeken, wat de voorzieningen zijn en of het beter kan.

Hier is het bijgevoegde plan voor Nederhemert Noord uitgerold.

Spelregels hondenbezit.

De volgende regels zijn op grond van de Algemene Plaatselijke Verordening op hondenbezit van toepassing;

- Honden moeten binnen de bebouwde kom altijd aangelijnd zijn, behalve in enkele losloopgebieden in Zaltbommel en buiten de bebouwde kom.
- Binnen de bebouwde kom zijn er 4 soorten locaties, namelijk (1) losloopgebieden **zonder opruimplicht** voor de hondenpoep, (2) uitlaatgebieden **zonder opruimplicht**, (3) verboden locaties voor honden zoals speeltuintjes en (4) overige gebieden **met opruimplicht**, die grotendeels het overige gedeelte van de bebouwde kom bestrijken. De locaties 1 en 2 zijn door de gemeente gecreëerde voorzieningen.

Uitlaatgebieden.

Met het nieuwe beleid gaat de gemeente de uitlaatgebieden opdelen in gebieden met en gebieden zonder diensten. De gebieden met diensten hebben al dan niet een hek, worden schoongemaakt door de poepzuiger met een relevante frequentie en worden gemaaid.

Gebieden zonder diensten betreffen voornamelijk groenstroken langs de randen van het dorp of de stad en open gebieden. Hier zal de poepzuiger niet komen, maar over het algemeen wel geregeld gemaaid worden. Alle locaties krijgen markeringspalen.

Geen verbodspaaltes

De gemeente zal geen verbodspaaltes plaatsen bij plantsoenen, speeltuintjes en dergelijke. Deze bordjes zijn onnodig, omdat onopgeruimde hondenpoep toch al verboden is en om te voorkomen, dat er een wildgroei aan bordjes ontstaat. Ook introduceren zij geen zogenaamde opruimmiddelverplichting. Daarom zijn de hondenbezitters in de gemeente niet verplicht altijd een opruimmiddel zoals een zakje of een schepje bij zich te dragen. Dit omdat de ervaringen bij andere gemeenten leren, dat dit veel weerstand wekt bij de hondenbezitter. Momenteel is zelfs een tegengestelde beweging zichtbaar, waarbij gemeenten weer afscheid nemen van deze verplichting.

Meer informatie.

Voor meer informatie over dit beleid kunt U contact opnemen met Gert-Jan van der Maas via 140418 of hgjvandermaas@zaltbommel.nl

Agenda Oranjevereniging

AGENDA ORANJEVERENIGING

26 MAART VAN 10.00 UUR TOT 16.00 UUR PROEFTREK TRUCKPULLING

Kom gezellig een kijkje nemen! De entree is gratis!

Koningsdag woensdag 27 april

Locatie: Terrein Gebroeders Vos aan de Kapelstraat

Om 09.30 uur	Vlag hijsen met zingen van het Wilhelmus
Om 09.30 uur	Start kindervrijmarkt
Om 11.00 uur	Start zeepkistrace
Om 15.00 uur	Start foto fietspuzzeltocht

We hopen met name bij de kindervrijmarkt en de zeepkistrace weer veel jongeren te mogen verwelkomen met hun koopwaar en met hun zeepkist .

Aan ouders de oproep om hun kinderen te ondersteunen met het inzamelen van spullen om te verkopen. En vooral een oproep aan de vaders om echt werk te maken van het bouwen van een zeepkist. Wij als bestuur denken dat dit zeker gaat lukken!!!

Aan alle kinderen uit Nederhemert de oproep: Kom naar de vrijmarkt en vergeet vooral niet te vragen aan je vader, oom of opa een zeepkist voor je bouwen!!

Wij hopen om 15.00 uur jong en oud weer te zien bij de start van de fiets puzzeltocht.

Agenda van de evenementen week

27 mei	Truckshow en foute party
28 mei	Truckshow, oldtimer- en tractorentocht.
31 mei	Koffietafel voor 40+
1 juni	Themamiddag voor de kinderen
1 juni	Kienavond
3 juni	Truckpulling

NL-doet in Nederhemert

SPEELTUIN ORMELINGSTRAAT OPGEKNAPT

Ook de Dorpsraad in Nederhemert was zaterdag actief tijdens NLdoet, de speeltuin in de Ormelingsstraat werd opgeknapt. De Dorpsraad werd geholpen door wel 20 vrijwilligers uit het dorp.

Er moest van alles gedaan worden: de zandbak werd schoon gemaakt, onkruid werd verwijderd, takken gesnoeid en twee speeltoestellen werden geschuurd en geverfd, er werd van alles gedaan. De Dorpsraad wilde deze klus aanpakken omdat de speeltuin het visitekaartje van het dorp is. Om half negen

was het verzamelen in een partytent bij de speeltuin. Daar werd eerst koffie/thee gedronken en werden de taken verdeeld. En men ging aan het werk bij mooi weer, dat was meegenomen. Arie Verheij van de Dorpsraad was blij met de grote opkomst van vrijwilligers. Zelfs inwoners die zich vooraf niet opgegeven hadden, kwamen helpen.

Arie vond het jammer dat prinses Beatrix er niet bij was, "maar die is vrijdag al actief geweest", aldus Arie. Zelfs 2 raadsleden uit ons dorp, Geert Bok en Gerrit Robbemondt, staken de handen uit de mouwen en samen met de andere vrijwilligers werd de klus geklaard. Tegen de middag zag de speeltuin er weer netjes uit.

werkzaamheden

- Paal uitgraven
- Hekwerk repareren en verven
- Klimrek verven
- Glijbaan verven
- Wiebelbalk verven
- Afvalbak verven
- Zand egaliseren
- Gras fatsoeneren
- Plein schoonmaken
- Vuil opruimen
- Struiken snoeien

Nieuws van het evenemententerrein

Nieuws vanaf evenemententerrein

Het resultaat mag gezien worden! Een prachtige steiger, heel makkelijk bereikbaar, en ja, ook rolstoelvriendelijk!. Te gebruiken voor een ieder, als vissteiger, als zitplaats om voor het schaatsen je schaatsen aan te trekken en wie weet waar hij nog meer voor gebruik zal/kan worden.

De materialen zijn beschikbaar gesteld door gemeente Zaltbommel en de arbeid is verricht door bestuur en leden van de ijsclub.

IJsclub Eensgezindheid is afgelopen winter druk in de weer geweest. Niet als ijsmeesters helaas, er was immers geen ijs. Maar wel met het realiseren van een steiger langs de oever van de vijver op het terrein.

Gaat u gerust eens kijken, het ziet er top uit!!

Hèmerts dialect

Goeien aovond of middag of merrige. T is mer wanneer ge dutte leest. Ik zij de afgelope tijd naor twee evenementen gewiest in ons durp. Ut is al efkes geleje. Den Wijntermert bij de Vosse in de schuur. Erst 's middags mee de vrouw en keier en keinkeier. En ut was er gezellig druk. Ge stoat er van te kijke hoeveel ondernemers wij hier in Hemert hebbe. En ze waren er nog nie eens allemaal. Veul bekinde tegen gekomme en un pratje mee gemakt. De durpsraad had ut wer goed vur mekaore. 's Aovonds nog efkes naor het Hèmerts Visserkoor wieze luistere. Stonne ze doar mee der allen op un ijsvloer en nie er dur hene gezakt. En mooi gezonge, k'heb nog effe lekker meegedoon mee ut zinge. Nog wè rond gehonge, un bakske zult gevat bij Kiske de Slaagter en toen naor huis.

Een aantal weke loater naor het toneel gewiest. Ze zegge wel es, Es du oe eige nie kietelt laachte nooit, mer de is nie helemaal waar. We heb ik gelaache diejen oavond! Ut was un mooi toneelstuk en ze speulden allemaal eve goed. Zonder de aander tekort te doen wil ik er toch nog efkes ene noeme en dè is opa. In zun korte tijd oewe rol lere, ik vijn dè klasse Merijn. Nog een prijske gewonne mee dun loterij. Hak gelijk un kedootje vur den Valentijn vur oons vrouw. Bedaankt vur ut leze en wie wit tot de volgende keer.

Dialect masseert je talenknobbel

Kinderen die naast het Standaardnederlands ook een dialect spreken, leren makkelijker vreemde talen. Dat zegt Johan Taeldeman, professor emeritus van de Gentse universiteit en expert in de dialectologie. Uit Vlaams onderzoek blijkt dat nog maar heel weinig ouders hun jonge kinderen dialect meegeven, omdat dialect sociaal minderwaardig zou zijn. Taeldeman zegt daarover: "Ouders denken dat ze hun kroost benadelen als ze hun kinderen opvoeden in het dialect. (...) Ik ben geen folklorist, maar uit mijn studies blijkt dat je, als je op jonge leeftijd tweetalig bent, een speciale gave voor taal ontwikkelt."

Bron: De Standaard

Rouw

Op 4 februari 2016 overleed

Jan Willem Geert Hak

In de leeftijd van 69 jaar

Echtgenoot van Cornelia Wilhelmina Hak - van Driel

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 6

Op 26 februari 2016 overleed

Teunis van de Werken

In de leeftijd van 77 jaar

Echtgenoot van Bastiana Vos

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 24

Op 27 februari 2016 overleed

Brechtje Anna Oomen – de Joode

In de leeftijd van 74 jaar

Sinds 28 oktober 1997 weduwe van Marius Oomen

Laatst gewoond hebbend:

Verpleeghuis “De Bieslandhof” te Delft

Puzzel

Zoek de volgende woorden:

dorpskrant, dorpsraad, nldoet, vrouwenvereniging, evenement, visserskoor, hofstraat, school, kerk, vereniging, jubileum, pillenpoeper, haiti, zuidafrika, dialect, gemeenteraad, speeltuin, bal, krant, maart, lente, oranje, agenda, vagrant, zuid, eiland, hoof, trees, dominee, hooien, internaat, vijftig, orgel, timmerman, jongeren, hobby, helpen, handen, verven, getrouwd, geboren, nieuws, wateroverlast, vanden, buurtzorg, wandelen, molen, dijk, supermarkt, dieren, sluiske, fruitboer, rehoboth, hamarithi

K	L	B	T	G	E	G	N	O	F	V	N	E	T	T	M	J	X	F	S	G	H	E	H	E
H	R	E	P	E	O	P	N	E	L	L	I	P	I	A	A	D	A	A	R	S	P	R	O	D
D	A	C	P	O	C	H	N	I	D	M	G	S	D	N	A	G	F	P	E	E	W	P	O	A
X	I	S	E	E	R	T	R	O	G	M	R	I	S	I	R	R	V	U	H	S	Q	P	I	O
U	K	S	C	H	K	D	E	T	C	I	E	T	K	E	T	I	T	I	A	H	E	E	E	S
C	F	X	C	H	O	T	E	U	Y	E	N	C	E	U	R	E	H	S	N	G	Y	L	N	P
M	G	E	W	I	O	E	G	E	B	O	R	E	N	W	A	S	L	S	F	R	N	T	A	B
I	I	J	U	R	D	O	F	E	B	J	D	L	R	S	O	E	K	G	M	O	W	S	E	K
F	T	E	A	N	J	R	L	E	O	T	D	A	S	E	N	A	J	O	R	Z	H	P	A	R
K	F	N	A	T	O	U	D	E	H	A	J	I	A	T	V	B	I	T	O	T	N	A	R	K
V	J	L	M	V	N	E	B	E	R	A	E	D	E	R	T	N	D	M	G	R	B	I	O	T
E	I	Q	E	N	G	G	I	I	E	N	W	A	N	D	E	L	E	N	F	U	I	N	F	E
E	V	B	F	I	E	T	S	A	L	R	E	V	O	R	E	T	A	W	M	U	R	E	N	E
R	A	H	C	U	R	T	A	R	V	E	R	E	N	I	G	I	N	G	U	B	E	V	A	B
T	N	M	T	T	E	D	N	Q	K	T	U	D	V	D	M	S	E	E	N	O	I	R	E	P
I	D	S	R	L	N	T	S	S	K	N	T	M	H	T	O	B	O	H	E	R	R	E	E	A
N	A	M	R	E	M	M	I	T	E	I	H	V	N	I	L	U	D	T	R	M	E	V	J	H
V	L	T	G	E	O	U	Q	D	T	J	O	A	T	N	E	M	E	N	E	V	E	F	R	N
E	E	A	A	P	L	B	N	E	Y	L	R	G	M	K	N	L	S	R	I	I	I	G	E	E
D	N	E	O	S	K	A	T	T	N	K	G	R	Q	A	R	L	N	R	D	H	A	A	C	R
N	E	P	L	E	H	L	Q	I	S	N	E	A	T	D	R	E	A	N	N	Q	F	N	Q	S
N	T	K	R	A	M	R	E	P	U	S	L	N	A	I	N	I	K	S	S	Y	C	N	K	H
S	C	I	C	O	A	F	R	V	I	R	A	T	R	U	M	K	T	A	I	V	D	L	E	T
C	Z	S	D	W	U	O	R	T	E	G	F	L	S	Z	O	I	C	H	G	R	F	I	N	S
R	P	Z	U	I	D	A	F	R	I	K	A	S	G	I	G	E	E	N	I	M	O	D	N	E